Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2157 — 4 pagini — 20 bani — Sîmbătă 7 aprilie 1956

În numărul de azi:

Primăvara pe ogoare

Primele zile de însămînțări în raionul Pecica - Timișoara

Pe șoseaua ce desparte comuna Pecica în două, șosea largă, străjuită de pomi înalți și rămuroși, am întîlnit o fetișcană cu priviri ștrengare. Purta în brațe o pîine mare, cît roata carului, rumenă, parcă poleită cu aur.

Era încă în zorii dimineții și soarele se ridicase de-o suliță deasupra comunei.

— Ei fată, cît cîntărește pîinea ceea?

— Doișpe kile jumate, răspunse fata timidă. Așa-i pîinea la noi, la Pecica.

Pîine de Pecica! O găsești chiar și la Arad și prin comunele vecine. E mult gustoasa pîine de Pecica. Semn al belșugului și hărniciei celor de prin părțile locului.

Vestiți sînt cei din Pecica sau cei din Semlac, Sînpetru german, din Felnac sau din Nădlac nu numai în plămădirea și coacerea acestor pîini mari, dar și în ale agriculturii. În raionul Pecica, regiunea Timișoara, anul trecut, țăranii muncitori au obținut recolte bogate. Cîte 2600 kilograme grîu la hectar și cîte 3500—4000 kilograme porumb la hectar. Și asta datorită muncilor agricole executate la vreme, după regulile agrotehnice.

In primăvara aceasta întîrziată, cînd soarele a prins a încălzi, iar vîntul să zvînte scoarța pămîntului, se puteau vedea în diminețile încă răcoroase de sfîrșit de martie, tractoarele de la S.M.T. Rovine și Felnac tăind primele brazde, însămînțînd primele hectare pentru prima recoltă a celui de al doilea cincinal. Colectiviștii, țăranii muncitori întovărășiți și cei cu gospodării individuale folosesc fiecare zi prielnică muncilor agricole. Pînă la 1 aprilie a.c. în raionul Pecica au fost însămînțate aproape 2000 hectare cu culturi de prima urgență și au fost arate peste 3000 de hectare.

Iată cîteva instantanee din primele zile ale muncilor agricole de primăvară în raionul Pecica.

Convorbire cu Drăghina Curtu

Președinta gospodăriei agricole colective din comuna Șemlac, Drăghina Curtu, după ce și-a petrecut o zi întreagă pe ogoarele gospodăriei, îndrumînd pe colectiviști la însămînțări, ne-a împărtășit cîteva impresii despre felul cum participă tinerii la campania agricolă de primăvară.

„Odată cu sosirea primăverii, ne-a spus Drăghina Curtu — tinerii din gospodărie au fost mobilizați să participe în număr cît mai mare la însămînțări. Noi executăm o parte din lucrările agricole de primăvară cu atelajele noastre, ceea ce ne cere o bună organizare a muncii pe brigadă și asigurarea brațelor de muncă necesare. Zilnic participă la muncă circa 100 de tineri, la însămînțări, la împrăștiatul îngrășămintelor chimice sau la transportul de semințe și îngrășăminte la cîmp. Printre aceștia sînt: Iosif Kaitor, Kondrat Seifer, din brigada I-a, Daniel Seifer și Eduard Schmidt din brigada a II-a, Gligorie Șiclovan și Gheorghe Gut, din brigada a III-a, nou venit în gospodărie. Noi am însămînțat 50 hectare cu mazăre, 20 hectare cu orz, 10 hectare cu mac, 20 hectare cu ovăz etc. O bună parte din lucrări le executăm cu mijloace mecanizate, cu ajutorul brigăzii de tractoare de la S.M.T. Rovine. Tractoriștii au însămînțat 60 de hectare cu borceag și au făcut arături pe o suprafață de peste 150 de hectare.

Respectînd viteza zilnică pe care ne-am propus-o, de 50 hectare însămînțări zilnic, în curînd gospodăria noastră va termina însămînțările de primăvară. Fiecare zi prielnică este de mare preț pentru noi, colectiviștii. De aceea căutăm să nu pierdem prilejul de a fi printre primii pe raion care să terminăm însămînțările, asigurînd o recoltă sporită și în anul acesta".

Dimineața, pe ogoarele colectiviștilor din Felnac

Cea mai mare parte a lucrărilor agricole pe care le are de executat gospodăria agricolă colectivă „Tractorul", din comuna Felnac, le face cu ajutorul tractoarelor și mașinilor agricole de la S.M.T. Felnac. Aci lucrează tractoriștii din brigăzile a III-a și a IV-a conduse de către Eugen Gulaci și Iancu Ilinca.

Personalul de Arad ce trece de la Periam, dimineața, înainte de ora 6, îi găsește pe tractoriști la lucru. Brigăzile execută lucrări de arătură, cultivat, grăpat, discuit, și însămînțat. Pînă în ziua de 30 martie, tractoriștii realizaseră peste 200 de hantri. Au însămînțat cu floarea soarelui o suprafață de 30 hectare în cuiburi așezate în pătrat, vreo 20 de hectare cu borceag, 20 hectare cu mazăre și au făcut peste 100 de hectare arătură. Cei din brigada a IV-a au discuit 200 hectare și au lucrat cu cultivatorul 100 hectare. Printre cei mai vrednici tractoriști din brigada a III-a se numără Filip Sivius, Valentin Pecican, iar din brigada a IV-a, Sever Cărăbaș și Petru Birău.

Prin strădania tractoriștilor precum și a colectiviștilor, gospodăria agricolă colectivă din Felnac a terminat în ziua de 31 martie însămînțările din epoca I-a.

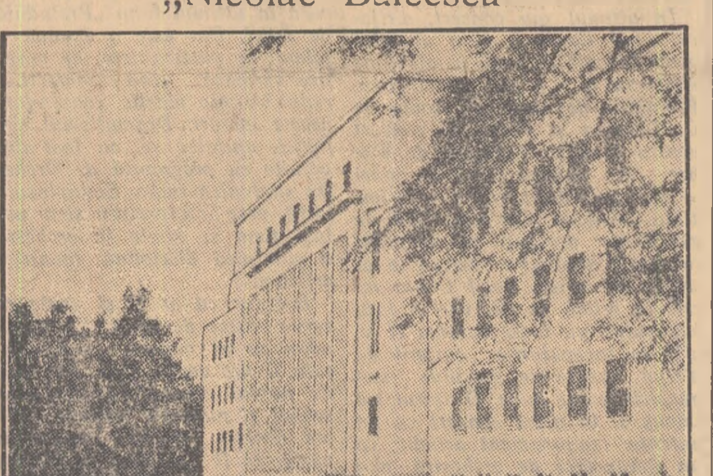
Un popas la comitetul raional U. T. M.

Ceasornicul arată orele 13. Pe tovarășul prim-secretar al comitetului raional U.T.M. Pecica îl găsim tolănit într-un fotoliu admirîndu-și cravata și ascultînd cu multă luare aminte un cîntec ce se revărsa în cameră din difuzorul aparatului de radio. La ora aceea, pe cîmp, mulți tineri și vîrstnici lucrau de zor pentru a însămînța cît mai multe hectare. E o zi senină, dar soarele nu dogorește încă așa de tare. Tovarășul Constantin Chevereșan, prim-secretar al comitetului raional U.T.M., preferă, însă, umbra plăcută din biroul său. Lucrările agricole (raionul Pecica este în întregime un raion agricol) „merg" și fără dînsul. De altfel asta se vede și din planul de muncă al comitetului raional U.T.M. Nimic nu se pomenește despre mobilizarea tineretului la însămînțări. Și nici din cele declarate de tovarășul Constantin Chevereșan. Într-o „ieșire" pe teren, în comuna Felnac, tovarășul prim-secretar sosind la orele 10, se interesează de multe alte probleme numai de însămînțări nu, pentru ca la orele 16 punct să ia trenul către Arad, considerîndu-se obosit.

Munca organizațiilor de bază U.T.M. din raion se desfășoară cu lipsuri serioase. In comuna Felnac, comună în care de altfel s-a deplasat tovarășul prim-secretar, nu toți tinerii țărani muncitori participă la însămînțări. De aceea, aproape zilnic viteza de însămînțări nu e realizată. În întreg raionul participarea masivă a tineretului la campania de însămînțări este cea mai importantă sarcină a organizațiilor de bază U.T.M. în această perioadă. Ce crezi, tovarășe Chevereșan, așa e sau nu?

CONSTANTIN BUCUR
GABRIEL IONESCU

100 DE ANI de la înființarea Institutului agronomic „Nicolae Bălcescu"

Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București împlinește 100 de ani de la înființare.

Atunci, cînd în 1852 a luat ființă Școala națională de agricultură de la Pantelimon, sau mai tîrziu în 1855 cînd Școala de învățătură veterinară a primit cei dintîi studenți, perspectivele dezvoltării lor nu puteau fi privite cu optimism.

Totuși, o serie de savanți romîni, de-a lungul secolului care a trecut, au luptat pentru acest învățămînt atît de necesar în țara noastră, și în ciuda tuturor greutăților au învins. Ei au împins știința agrotehnică înainte, au pregătit noi cadre. Printre acești savanți se numără și Ion Ionescu de la Brad, Vlad Cîrnu Munteanu, Corneliu Roman, C. Sandu Aldea, Marin Chirițescu Arva, Nicolae Filip, Ion Ciurea, I. D. Poenaru și mulți alții.

Din 1944, pînă azi, au absolvit institutul 3398 de studenți. Acest lucru în societatea burghezo-moșierească s-ar fi putut realiza într-o sută și ceva de ani. Nu este o exagerare. Documentele vorbesc mai bine decît orice. Din 1852, și pînă în anul 1944, au absolvit școlile amintite numai 3144 de studenți. Și gîndiți-vă, în aproape 100 de ani!

Condițiile în care mii de tineri învață acum în acest institut, sînt însăși visele înaintașilor.

Institutul „Nicolae Bălcescu" este cel mai mare institut de învățămînt superior agricol din țară. 106 laboratoare, sute de săli de cursuri, două biblioteci cu 174.000 de volume de specialitate, 3 cămine studențești și cîte altele, vin să sprijine activitatea celor ce studiază.

52 de lucrări științifice realizate în acest an, aparținînd studenților de la cele 5 facultăți din cadrul institutului, dovedesc setea lor de învățătură și creație.

Și pe ogoarele patriei întîlnim mereu ingineri pe care i-am cunoscut încă de pe băncile institutului „Nicolae Bălcescu".

Plecarea în U.R.S.S. a delegației Marii Adunări Naționale a R.P.R.

Vineri dimineața a părăsit Capitala plecînd spre Moscova, delegația Marii Adunări Naționale a R.P.R. care va vizita Uniunea Sovietică la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S. Delegația este alcătuită din deputații: C. Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale, conducătorul delegației, Tiță Florea, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, Petre Lupu, Fl. Dănălache, A. Breitenhofer, Ion Pas, E. Nicolaev, Ion Țurai, L. Banyai, P. Jurcă, State Ionescu, Domnica Mărgineanu, N. Ciocan, R. Zăroni și Elena Vîlcoci.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, delegația a fost condusă de tovarășii: Gh. Apostol, general de armată Emil Bodnăraș, P. Borilă, N. Ceaușescu, I. Chișinevschi, Chivu Stoica, Miron Constantinescu, Al. Drăghici, Gh. Gheorghiu-Dej, Dr. P. Groza, Al. Moghioroș, Gr. Preoteasa, acad. I. Murgulescu, Ghizela Vass, M. Mujic, Gh. Stoica, Gh. Vidrașcu, V. Cristache, Anton Vlădoiu și alții.

Au fost de față A. A. Epișev, ambasadorul Uniunii Sovietice la București și membri ai Ambasadei.

Sosirea la Moscova

MOSCOVA 6 (Agerpres). — TASS transmite:

La invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S. la 6 aprilie a sosit la Moscova delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne condusă de Constantin Pîrvulescu președintele Marii Adunări Naționale.

Pe aeroportul Vnukovo, pavoazat cu drapelele de stat ale Republicii Populare Romîne și Uniunii Sovietice delegația a fost întîmpinată de A. P. Volkov, președintele Sovietului Uniunii al Sovietului Suprem al U.R.S.S., M. A. Evseenko, V. P. Eliutin, L. P. Korniet, A. K. Kortunov miniștri ai U.R.S.S., I. G. Bolșakov, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior, A. I. Gorciakov, secretar al Comitetului orășenesc Moscova al P.C.U.S., și de alții.

Citiți în pag. IV-a textele cuvîntărilor rostite pe aeroport de A. P. Volkov și C. Pîrvulescu.

SE APROPIE 1 MAI!

Un bilanț rodnic

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru). — Făcîndu-se bilanțul muncii pe primul trimestru al acestui an, tinerele țesătoare de la uzinele „Teba"-Arad au primit cu multă bucurie vestea că în această perioadă brigăzile de tineret au dat peste plan 7837 kg. fire bumbac și 25376 metri țesături, — rod al muncii lor entuziaste, al însușirii unor metode avansate. Inițiativa filatoarei Antoneta Alexovici a preocupat pe fiecare filatoare în parte. Însușindu-și principiile expuse de inițiatoare, numeroase tinere au trecut să lucreze de la 2 la 3—4 părți de ring. Acest lucru a redus de asemenea timpul de scoatere a levatei cu aproape 55 la sută. Printre brigăzile cu succese deosebite obținute în această perioadă se numără și cele conduse de Aurelia Rațiu, Irina Pall și Rodica Tifrea.

În întrecerea pornită acum în cinstea zilei de 1 Mai, tinerii de la uzinele „Teba" sînt hotărîți, ca ridicîndu-și neîncetat măiestria profesională, să execute țesături de o calitate tot mai superioară.

BRIGADA LUI ILARION SIDORUC

Pentru a scoate la suprafață cît mai mult minereu de mangan, brigada de tineret condusă de Ilarion Sidoruc de la mina Nepomiceni, bazinul Dornelor, și-a organizat munca după metoda sovietică Semivolos, care constă în executarea lucrărilor de minerit pe mai multe fronturi. Acum, fiecare schimb din această brigadă lucrează concomitent pe 3 fronturi. Astfel, în timp ce o parte din membrii brigăzii perforează, alții sortează și evacuează minereul pușcat de minerii din schimbul precedent. Un alt grup de mineri armează și rambleiază locul de unde s-a excavat minereul, asigurînd astfel condiții bune pentru deschiderea unui nou front de lucru. În felul acesta, minerii din brigada lui Ilarion Sidoruc reușesc să folosească din plin timpul și capacitatea de lucru a mașinilor.

La mina Nepomiceni sînt și alte brigăzi care și-au organizat munca după metoda sovietică Semivolos. Tinerii de aici vor ca ziua de 1 Mai s-o sărbătorească prin însemnate cantități de minereu date peste plan.

ÎN LIVADĂ

Odată cu primele zile călduroase ale primăverii au început și lucrările în livezi.

În fotografie: tinerele muncitoare de la G.A.Ș. Pantelimon, regiunea București, la curățatul pomilor.

MAI TRAINIC ȘI MAI PUȚIN COSTISITOR

Știți desigur că tacîmurile — și deci și cuțitele — sînt făcute din oțel inoxidabil. Acesta este un avantaj. Avantaj pentru gospodine, căci tacîmurile din oțel inoxidabil nu ruginesc; neajuns pentru muncitorii care fac aceste tacîmuri, căci — spre deosebire de celelalte metale și aliaje care pot fi sudate sau lipite cu ușurință — oțelul inoxidabil, datorită conținutului său ridicat de nichel și crom, se sudează foarte greu prin procedeul electric sau autogen. Nu numai atît, dar aliajul necesar acestor suduri este foarte scump, iar sudurile respective sînt de proastă calitate. Plăselele cedează ușor cînd lama cuțitului e supusă la eforturi mai puternice și cuțitul devine inutilizabil.

Trebuia găsit deci un nou procedeu mai ieftin, mai trainic și mai puțin costisitor ca sudarea prin puncte. Un singur om nu putea duce la bun sfîrșit o sarcină așa de grea. De aceea și-au unit forțele, strădania și priceperea, trei dintre cei mai destoinici muncitori și tehnicieni de la fabrica „Romargint" — tovarășii Neculai Virgil, Lascăr Simion, Ion Stanciu — și Popescu Emilian, student al Facultății de chimie industrială din București, care tocmai făcea practica în cadrul întreprinderii.

De o proiectare propriu zisă, nu putea fi vorba. Aveau de parcurs un drum greu și de aceea au ales o soluție combinată: au împletit pas cu pas cunoștințele fiecăruia, fie verificînd calculele teoretice prin transpunerea lor în practică, fie experimentînd diverse aliaje, rămînînd ca după reușită să găsească justificarea teoretică a fenomenelor întîlnite.

Așa se face că, după multe zile de încercări, folosind documentația sovietică de specialitate și experiența laboratorului de electrochimie al Institutului politehnic București, cei patru tovarăși au reușit să realizeze un nou aliaj pentru lipirea oțelului inoxidabil. În compoziția lui intră 6-7 metale diferite, din care procentajul cel mai ridicat îl dețin argintul și nichelul.

Noul aliaj este mai ieftin cu 25 la sută decît cel procurat din import, necesită un proces tehnologic mai simplu, iar obiectele lipite cu el sînt mai trainice.

Același aliaj mai poate fi folosit pentru lipirea protezelor dentare, instrumentelor medico-chirurgicale făcute din oțel inoxidabil etc.

MARIUS BĂJENESCU
student la Institutul politehnic București

Vreți să călătoriți în străinătate?

Odată cu primăvara reîncepe sezonul de turism internațional. În acest sezon se vor putea face numeroase excursii în străinătate. Oficiul Național de Turism „Carpați" organizează în anul acesta călătorii turistice în diferite țări din Europa.

Primele călătorii turistice se vor face în Uniunea Sovietică, R. P. Ungară, R. Cehoslovacă și R. P. Bulgaria. În curînd se vor anunța excursii și în alte țări.

Excursiile în Uniunea Sovietică vor cuprinde 3 itinerare. Primul cuprinde vizitarea orașelor Kiev și Moscova timp de 8 zile. Un alt itinerar cuprinde vizitarea orașelor Kiev, Moscova și Leningrad timp de 12 zile. Cel de al treilea itinerar de excursie este o croazieră de 17 zile pe Marea Neagră cu opriri de 1-3 zile în localitățile pitorești din Crimeea și Caucaz.

In R. P. Ungară grupurile de turiști romîni vor putea vizita Budapesta și alte localități; în R. Cehoslovacă se vor vizita orașele Praga, Bratislava, Brno, precum și unele localități din Munții Tatra, iar în R. P. Bulgaria se vor vizita orașele Sofia, Plevna și Grivița, precum și vestita Vale a Trandafirilor.

Primul grup de turiști va pleca în U.R.S.S. la 25 aprilie pe itinerariul Kiev-Moscova. Cei care vor participa la această excursie vor avea prilejul să asiste la demonstrația și serbările organizate cu prilejul zilei de 1 Mai la Moscova.

Inscrierile pentru primele călătorii turistice se fac cu începere de la 12 aprilie la Biroul Special de Inscriere al O.N.T. „Carpați" din str. Aristide Briand nr. 1. Formalitățile de pașaport și viză sînt simple și se îndeplinesc de către O.N.T. „Carpați".

Să folosim din plin utilajul minier

IN ZIUA aceea Sirop Constantin de la Lupeni era tare supărat. Schimbul de noapte, care în mod normal trebuie să se intereseze de armarea și pregătirea locului de muncă pentru ca schimbul de dimineață să înceapă să bată găurile și apoi să execute pușcarea, nu făcuse prea multă treabă. Și asta nu din vina tinerilor mineri, ci din vina conducerii sectorului IV B al minei. Atunci cînd sectorul a fost încredințat tineretului și i-au fost repartizate crațere, haveze, combine — inginerul șef s-a angajat că va pune la dispoziția sectorului materialele necesare. Și acum, poftim: schimbul de noapte nu a făcut armarea din lipsă de material lemnos! Dar fără să armezi poți pune haveza sau combina să taie încă un strat de cărbune, sau poți muta crațerul?

Așadar, supărarea tînărului miner era bine întemeiată. Tinerii din schimbul lui au trebuit să aducă ei lemne în abataj și abia de acum înainte să înceapă armarea. In timpul cînd haveza ar fi putut să taie cel puțin 140 metri pătrați, ea a stat.

Acesta nu este singurul exemplu. La mina Petrila într-o singură lună, de pildă, din cele 4 mașini de încărcat nu a funcționat nici una iar la Lupeni cele 5 mașini de havat deși sînt în stare de funcționare totuși au lucrat numai 32% din timpul normal de lucru. Cele 5 mașini de havat de la mina Filipeștii de Pădure, folosite în întreaga lor capacitate, ar fi putut da numai în anul 1955 aproape 60.000 tone de cărbune.

In minele patriei noastre, în anii primului cincinal au fost introduse utilaje noi, perfecționate, a căror normală folosire ar putea asigura reducerea efortului fizic al minerilor și sporirea productivității muncii. In decursul primului cincinal au fost făcute în industria carbonifera investiții de aproape 3 miliarde, datorită cărora a fost posibil să fie modernizate o serie de mine, să se deschidă altele noi, iar minele au fost înzestrate masiv cu mașini și mecanisme.

Cu toate rezultatele obținute, atît în ceea ce privește creșterea producției cît și în mecanizarea minelor, sectorul carbonifer a avut la sfîrșitul anului 1955 o rămînere în urmă de circa două milioane tone față de nivelul prevăzut. Acest fapt se datorește lipsei de preocupare pentru folosirea întregii capacități a utilajului și mecanismelor, precum și extinderii nesatisfăcătoare a abatajelor frontale și aplicării graficului ciclic.

La mina Lupeni, de pildă, din cauza deficiențelor serioase în ceea ce privește transportul în subteran — neaprovizionarea la timp cu vagonete goale — indicele de folosire a mașinilor de încărcat este de numai 40 la sută, iar la Filipeștii de Pădure, unde nu se asigură la timp aprovizionarea cu materiale de armat, randamentul mașinii de havat nu atinge 70 la sută.

Pînă cînd combina nu va tăia fășia prescrisă în ciclogramă, sau mașina de havat cel puțin în medie 3.500 m.p. pe lună, pînă ce mașina de încărcat nu va avea o viteză de înaintare în cărbune de cel puțin 150 m. p. pe lună, nu putem spune că mecanismele din minele noastre funcționează din plin.

In întreprinderile carbonifere există imense posibilități pentru sporirea producției și productivității muncii prin folosirea mai deplină a utilajului existent. Aceste posibilități trebuie însă valorificate pe scară largă.

Problema care trebuie să preocupe în mod deosebit comitetele organizațiilor de bază U.T.M. este de a încuraja și sprijini ridicarea continuă a nivelului tehnic și cultural al tinerilor mineri și tehnicieni. Practica dovedește că ori cît de perfecționate ar fi mașinile, ori cît de mult ar crește gradul de mecanizare al lucrărilor din subteran nu se poate atinge un nivel înalt de folosire a lor dacă nu există cadre de muncitori și tehnicieni temeinic pregătite din punct de vedere profesional. In minele noastre sînt zeci și sute de tineri ca Ciochia Marin și Flori Ion de la Lupeni, Peter Moise de la Petrila sau Demeter Augustin de la Uricani, care din ridicarea nivelului calificării și-au făcut o sarcină de căpetenie. Acest lucru face ca ei nu numai să-și îndeplinească sarcinile de plan, ci chiar să și le depășească. Dar unele organizații U.T.M. din minele noastre se ocupă în mod nesatisfăcător de problema pregătirii tinerilor mineri cu cunoștințe profesionale necesare.

Un mijloc însemnat de ridicare a productivității muncii în minele noastre îl constituie aplicarea și răspîndirea metodei graficului ciclic. In nici un caz nu trebuie mers pe linia întocmirii ciclogramelor din birou. Studierea în fiecare abataj a condițiilor specifice și întocmirea ciclogramei numai după aceea va avea darul să asigure respectarea întocmai a operațiilor planificate. Este știut faptul că lucrul după ciclogramă, în care sînt stabilite în mod succesiv operațiile cuprinse între două armări, ajută minerii să utilizeze în modul cel mai bun utilajul și timpul de lucru și prin aceasta să-și sporească productivitatea muncii.

Organele și organizațiile U.T.M. trebuie să țină permanent seama că de felul în care tinerii mineri folosesc mașinile și mecanismele sînt direct răspunzătoare. Este de datoria lor să vegheze în permanență la ridicarea nivelului calificării tinerilor mineri, la aplicarea în munca de zi cu zi a metodei graficului ciclic. În lupta pentru deplina folosire a utilajului, de o deosebită importanță este și acordarea atenției cuvenite față de tinerii mecanici. De creșterea lor, de preocuparea pe care aceștia trebuie să o acorde revizuirii periodice și cu atenție a utilajului depinde buna lui funcționare. Pentru aceasta comitetele organizațiilor de bază U.T.M. au datoria să se preocupe nu numai de acei tineri care lucrează în brigăzi, ci și de acei tineri care zi și noapte veghează ca utilajul să funcționeze în condiții normale.

Lichidînd neajunsurile existente în direcția folosirii capacității utilajului minier, vom face ca sarcinile celui de al doilea plan cincinal, trasate acestei însemnate ramuri a economiei naționale, să fie îndeplinite.

„Scînteia tineretului"

Inscripție la o fotografie

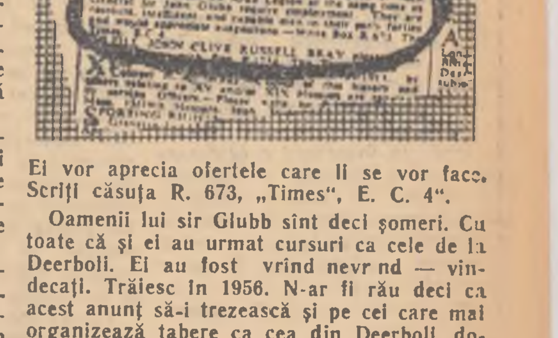
Cum vi s-ar părea un om, mergînd în tramvai, în redingotă? Sau o femeie, ducîndu-se la tîrguieli, în rochie lungă? Desigur ați zîmbi și dacă aveți o rudă medic psihiatru ați întreba-o dacă o asemenea comportare ține de domeniul patologiei.

Deci, pe plan individual, această trăire în trecut nu comportă, în general, îngrijorare. Există de altfel și rețete ce se prescriu în astfel de cazuri.

Dar priviți fotografia alăturată. La cîmpul de instrucție militară din Deerboli, provincia Darham (Anglia), se fac exerciții pentru lupta în colonii, un fel de joc, în acest caz. Cîtorva figuranți, pentru autenticitate, li s-au pus turbane, iar alții au fost machiați ca negrii.

Deci nu mai este vorba de un caz individual. Această trăire în trecut, în vremea cînd în colonii pistolul și viclenia colonelului Lawrence (vestit spion britanic) își făceau mendrele, este periculoasă. Maladia se manifestă în Cipru, Kenia și în alte colțuri ale imperiului britanic, unde colonialiștii englezi încearcă prin teroare să-și mențină dominația. Dar e o iluzie a crede AZI că armele vor reuși să mențină oamenii în jug.

In această privință la tabăra militară din Deerboli ar fi bine să se citească cu atenție anunțul apărut la mica publicitate a ziarului „Times" (pe care-l reproducem):

Iată traducerea: „Patru colonei care au reziliat contractele sau au fost scoși din Legiunea arabă, în același timp cu generalul sir John Glubb, caută de lucru. Sînt oameni hotărîți, inteligenți și capabili în jurul vîrstei de 40 de ani. Ei vor aprecia ofertele care li se vor face. Scrieți căsuța R. 673, „Times", E. C. 4".

Oamenii lui sir Glubb sînt deci șomeri. Cu toate că și ei au urmat cursuri ca cele de la Deerboli. Ei au fost vrînd nevrînd — vindecați. Trăiesc în 1956. N-ar fi rău deci ca acest anunț să-i trezească și pe cei care mai organizează tabere ca cea din Deerboli, dovedind că uită semnele timpului: astăzi au trecut vremurile domniei nestingherite în colonii.

S. D.

LITERATURĂ ŞI ARTĂ

FRANCISC MUNTEANU: „Anii copilăriei"

Episod din romanul „FERICITUL NEGUSTOR" a cărui acţiune se petrece în anii dintre cele două războaie

* *

In mahala şi drumurile sînt altfel decît în centrul oraşului. Aici nu există nici asfalt şi nici piatră cubică. Numai noroi şi praf. Asta însă din belşug. Dacă vreun car mai hodorogit se împotmolea, se întîmpla să rămînă prizonierul nămolului o săptămînă încheiată. Atunci oamenii îl descărcau şi aduceau un alt car.

In mahala şi mai ales pe strada Numa Pompiliu, pe vreme de ploaie, nu treceau decît camioane mari, „Hanomagurile" fabricii de bere. Cauciucurile lor săpau în nămol două canaluri adînci pe unde se scurgea apa spre Mureş. Aici îşi duceau traiul copiii. Desculţi şi înglodaţi pînă la genunchi, lansau vapoare de hîrtie şi le urmăreau pînă la Mureş, unde se înecau în viitoarea apelor tulburi. Laurenţiu nu se mai ţinea de aceste jocuri: se socotea băiat mare. Mergea cu prietenii lui la cinema, bineînţeles la fel ca şi ei: fără bilet. Se ascundea în spatele stîlpilor din hol şi la pauză, cînd ieşeau spectatorii, le cerşea contra marca. Odată, controlorul îl descoperi şi-l snopi în bătaie.

De atunci Laurenţiu nu mai avea curajul să se ascundă în spatele stîlpilor din hol şi nici să aştepte în closet pauza. Totuşi, fiindcă îi era ruşine faţă de ceilalţi prieteni, ceru sfatul maică-si.

— Dacă nu mă duc cu ei, spun că sînt fricos. Ce să fac?

— Dragul mamii... Nu ştiu de ce trebuie să te duci fără bilet la cinema? Uite, îţi dau bani.

Cu bani filmele n-aveau nici un haz. Mai ales că nu filmele erau importante ci faptul că puteau fi văzute fără bani. Dacă ar fi scos bilet ar fi însemnat că-şi trădează colegii. De aceea, a doua zi, cînd îşi scoase bilet îl arătă controlorului:

— Uitaţi-vă, domnule controlor. Am bilet dar nu vreau să intru decît la pauză. Se poate?

— Dacă eşti prost se poate. Fie şi aşa.

In timp ce stătea ascuns în spatele stîlpilor din hol, Laurenţiu dovedi un curaj admirat chiar de Gavril.

— Stai mă, te vede controlorul.

— N-ai nici o grijă, făcu Laurenţiu dispreţuitor. Nu mă tem.

Ori de cîte ori îl chemau să se strecoare la spectacol, Laurenţiu îşi scotea bilet şi făcea pe curajosul.

Spre sfîrşitul lui septembrie a murit unchiul lui Gavril. A murit pe neaşteptate în urma unei crize de tuse. Era ofticos. Doctorii i-au interzis de mult să muncească, dar el nu putea trăi în circa unei familii fără să aducă ceva în casă. A fost chelner de meserie. Sîmbăta şi în zile de sărbători era chemat la cîte un restaurant să ajute la servit. Se întîmpla ca din cauza tusei să scape farfuriile şi atunci era chemat să muncească mai multe zile în şir ca să poată plăti paguba. Acest chelner a fost tare ciudat. Se apleca în faţa tuturor oamenilor de parcă ar fi fost clienţi. Chiar cînd fuma, ascundea ţigara printre degete ca şi cum ar fi fost în timpul serviciului. Pentru el Gavril selecţiona mucuri de ţigări fine. Avea plămînul slab şi se clătina la fiecare adiere de vînt.

Lui Laurenţiu îi păru rău auzind vestea. I-a plăcut să stea în apropierea lui şi să-i asculte poveştile. Chelnerul cutreerase pe un transatlantic toate oceanele, pe un vagon restaurant tot continentul şi nu era parte a globului de unde să nu fi cules amintiri. Invăţase meseria, aşa cum se obişnuia în Romînia, la Cairo. Patru ani a fost picolo şi a învăţat trei limbi de circulaţie largă: germana, franceza, engleza. Ştia pe nume o serie de mîncăruri atît de caraghioase încît ţi se făcea greaţă numai cînd îţi aduceai aminte de ele. Spunea că marile restaurante pe unde a servit n-aveau ore de închidere: patronii, în ziua inaugurării aruncau cheile într-un rîu, ca să se ştie că la „Metropolitan" sau la „Orfeum" localul e deschis douăzeci şi patru ore pe zi. Chelnerii serveau în ture aşa cum se muncea şi la fabrica de bere. Unchiul lui Gavril s-a îmbolnăvit la San Francisco, a fost dat afară, s-a angajat zilier la o construcţie, pe urmă marinar de bord pe un vas comercial şi după patru ani de peregrinări a ajuns acasă. In ţară n-a mai putut să se angajeze decît ocazional. Şi-a petrecut viaţa încet, pînă cînd s-a stins fără pîlpîire, ca un opaiţ de ceară. Gavril l-a invitat şi pe Laurenţiu la priveghiu. Mortul era întins pe o masă, cu faţa dezvelită. Laurenţiu nu şi-a putut lua privirile de la el. I se părea că dacă îl priveşte mult acesta îşi mişcă muşchii feţei, ba chiar odată şi-a deschis şi pleoapele şi s-a uitat mirat în jur.

Toată noaptea s-a băut răchie fiartă, dar Laurenţiu n-a putut înghiţi nici o sorbitură. Îi bătea inima în gîtlej, abia putea respira. Ceilalţi, spre mirarea lui, rîdeau, făceau glume pe socoteala chelnerului, pe urmă, spre dimineaţă cineva începu să înjure lumea pentru împărţeala nedreaptă făcută între oameni. Lui Laurenţiu îi era somn dar n-avea curajul să se ducă acasă înainte de a se lumina. Căuta să fie prin apropierea lui Gavril să nu se simtă singur.

Spre dimineaţă, Gavril, somnoros îl întrebă dacă n-ar vrea să se ducă cu el la o casă de corecţie.

— Nu vreau, făcu speriat Laurenţiu.

— De ce mă, prostule! Acolo ne dă de trei ori mîncare pe zi. Eu am mai fost odată, acum doi ani. Îi mergea rău lui tata. Chiar atunci a murit şi mama şi n-aveam ce mînca. Nu-i aşa de rău acolo. Trebuie să te rogi mult şi să te spovedeşti în fiecare săptămînă. Asta e rău. Incolo te pune să tai lemne, să cari apă şi să asculţi discursurile unei doamne tare caraghioase. Are un nas cîrn, osos ca o scorpie. Noi îi spunem „Madam Cîrţ". Dacă n-o murit o să mă dau bine pe lîngă ea. Are o slăbiciune: vrea să vadă copiii plîngînd. Atunci se emoţionează şi plînge de parcă i-ar fi murit cineva. Eu, ori de cîte ori îmi povestea parabola fiului risipitor, aia cu un cioban care fuge de acasă, mă duceam la ea şi-i mărturiseam că şi eu voiam să fug de acasă. Ea mă lua în cancelarie, îmi dădea bomboane şi mă ruga să-i făgăduiesc că n-am să plec fără ştirea părinţilor niciodată.

— Totuşi nu vreau să mă duc, mărturisi Laurenţiu.

Gavril cunoştea toate izvoarele care duceau spre bani, spre mîncare.

— Dacă vrei să mănînci smîntînă, vino mîine pieptănat, spălat, cu un borcan în mînă. Tu eşti nou pe aici. Dacă te văd pilăriţele cu borcan, cred că eşti un adevărat cumpărător. Te lasă să guşti. Trebuie să înfunzi bine degetul, atunci se lipeşte mai multă smîntînă pe el. Dacă nu te saturi, pui pe una să-ţi măsoare o litră, pe urmă te minunezi de preţ: „Cum, patru lei litra? Nu se poate! Mama mi-a spus să nu dau mai mult de doi lei". Cu doi lei nu se poate cumpăra smîntînă. Va trebui să torni smîntîna înapoi. In fundul borcanului tot mai rămîne ceva, chiar dacă pilăriţa îl goleşte cu degetul. Fîntîna-i aici, speli borcanul şi începi totul de la început. Numai să ai grijă. Este aici un poliţist mic şi gras. Are numărul 324. E poliţist rău. Să te fereşti de el.

Aşa a învăţat Laurenţiu toate tainele pieţii şi rosturile din cartier. Peste două săptămîni ştia cu cine trebuie să ia legătura pentru descărcarea vagoanelor, ştia că pentru un kilogram de plumb se plăteşte şase lei, că plumbul e greu şi că trebuie să te fereşti de ceferişti cînd rupi plombele de la uşa vagoanelor.

Tatăl lui Gavril umbla toată ziua cu o pancartă legată de gît. Laurenţiu se furişase odată în spatele lui să descifreze inscripţia de pe pancartă. Citi: „Tîmplar de mobile". Strîmbă din nas, inscripţia n-avea nici un haz pentru el.

Un singur lucru îl mira numai: de ce în odaia în care locuia familia Tămaş nu era nici o mobilă. Nici măcar pat; toţi trei Tămaşi: tatăl, mama şi fiul dormeau pe o pătură aşternută peste rumeguş de lemn. „Şi Gavril mai spune că tatăl său e tîmplar de mobilă?... Desigur, se laudă". L-a întrebat:

— Cum se face Gavril că tatăl tău e tîmplar şi voi n-aveţi nici o mobilă?

— Nu ştiu, făcu cu adevărat surprins Gavril. La asta nu m-am gîndit niciodată. Am să-l întreb pe tata.

Dar nici răspunsul bătrînului Tămaş n-a lămurit această problemă. Dimpotrivă. Tîmplarul era un om morocănos şi nu ştia de glumă. Drept răspuns la întrebare, a înjurat de dumnezei şi i-a tras o palmă lui Gavril. In general bătrînul Tămaş era un om ciudat. Deşi era sărac avea o mulţime de prieteni care îl căutau şi îl ţineau de vorbă uneori pînă noaptea tîrziu. Gavril spunea că, mai de mult, în timpul războiului, tatăl său fusese comisar şi că, în această calitate, a ocupat Oradea de la albi. Nu ştia precis despre ce fel de albi era vorba, dar asta de fapt n-avea nici o importanţă. Important era că, înaintea fiecărei sărbători naţionale, venea poliţia după bătrînul Tămaş, îl ridica şi-l băga la arest. Il ţineau două, trei zile, pe urmă, după ce îl băteau, ca să-şi justifice salariile, îi dădeau drumul.

Laurenţiu hotărî să nu se facă niciodată tîmplar de mobile.

Despre măsură în spectacol

„Doamna ministru" de B. Nuşici pe scena Teatrului de stat din Timişoara secţia romînă

Un tînăr regizor din oraşul Stalin, Ion Simionescu, a fost invitat de teatrul timişorean să monteze comedia clasicului sîrb B. Nuşici — „Doamna ministru". Invitaţia implica obligaţii artistice dintre cele mai dificile, care nu pot fi ignorate la aprecierea critică a spectacolului.

Intr-adevăr, piesa lui Nuşici trăieşte — aşa cum de altfel anunţă şi titlul — mai ales prin personajul ei central, care polarizează acţiunea, o determină, dominînd în permanenţă scena. Un teatru nu-şi poate permite înscrierea în repertoriul său a acestei piese dacă nu are o actriţă cu intensul suflu dramatic şi verva comică pe care le impune acest rol; d-na ministru Jivca sintetizează caricatural toată mărginirea stupidă şi agresivă, întreaga meschinărie şi împăunare găunoasă a burgheziei parvenite materialiceşte şi politiceşte, care acţiona la răscrucea dintre veacul nostru şi cel trecut, după de mult perimatul dicton al lui Ludovic al XIV-lea: „Statul sînt eu".

Teatrul timişorean şi-a programat „Doamna ministru" mizînd pe forţa artistică a uneia din actriţele sale cu experienţă, Jeny Moruzan şi, de bună seamă, şi pe ceilalţi actori înzestraţi ai săi care aveau de susţinut personajele interesante cu care e populată piesa lui Nuşici (artistul emerit Dem. Moruzan, Gr. Chiriţescu, Radu Avram, V. Popescu, Eug. Tănase etc.). Tînărul regizor trebuia să coordoneze şi să îndrume jocul actorilor în aşa fel încît (deşi satira autorului atinge nu odată grotescul), spectacolul să exprime vigoarea satirică a conţinutului într-o ţinută decentă, din care vulgarităţile ieftine să fie excluse. Or, tocmai aici am avea unele rezerve. I. Simionescu nu este lipsit de simţul umorului şi vede comicul plastic, teatral: scena căutării înfrigurate a jobenului ministerial — de pildă — pe care regizorul a adus-o, dintr-o bună iniţiativă, în faţa spectatorilor deşi autorul precizează că ea se petrece în afara scenei, este concludentă în acest sens.

Dar spectacolul său dovedeşte că regizorul nu a simţit întotdeauna precis — pentru a-şi îndruma în acest sens colectivul — unde se sfîrşeşte comicul de calitate, fie el şi vehement satiric, şi unde începe şarja ieftină şi lipsită de gust. Iată, de pildă, realizarea actriţei Jeny Moruzan în Jivca. Actriţa impresionează prin vitalitatea şi temperamentul ei scenic, joacă tot timpul la tensiune înaltă şi cu toate acestea jocul ei nu e crispat, ci dimpotrivă, degajat, uşor. Momentele comice sînt speculate însă — în repetate rînduri — prin gesturi lăbărţate şi tonuri de o stridenţă care frizează vulgaritatea cea mai penibilă. E drept, coana Jivca are trăsături de mahalagioaică, e ignorantă la extrem, iar ifosele ei de proaspătă nevastă de ministru sînt pline de ridicol. Scena pretinde însă, chiar şi în realizarea unor astfel de aspecte, o anumită ţinută artistică, incompatibilă cu gesturile triviale. Regizorul n-a tras la timp semnalul de alarmă şi talentata actriţă s-a trezit uneori făcînd concesii comicului ieftin şi unor gaguri ce pot prinde doar la un public cu gustul insuficient sau prost educat. Un ochi regizoral mai atent şi mai autoritar ar fi ferit-o şi pe actriţa Irina Mareş — de altfel plină de spontaneitate şi vervă — de sublinierile exagerate (tonuri stridente, gesticulaţie dezordonată) ale golănismelor liceanului Raca, jucat de ea în travesti, şi pe tînărul actor Eug. Tănase — cu recunoscute merite de comic — de expansivitatea forţată şi exterioară a jocului său.

Există în piesă două roluri episodice, care ne-au bucurat printr-o interpretare valoroasă şi fin nuanţată comic. E vorba în primul rînd de Nincovici, de profesie secretar la Ministerul Afacerilor Externe şi amant vremelnic al tuturor doamnelor ministru la putere, în care Dem. Moruzan ne-a oferit din nou încîntarea unui joc inteligent şi savuros; amintind pe alocuri de umorul chaplinian; V. Popescu sugerează cu simţ al măsurii, imbecilitatea dar şi carierismul lipsit de scrupule al lui Rista Todorovici, pretendentul la mîna fiicei căsătorite a doamnei ministru.

I-am mai reproşa regizorului insuficienta muncă asupra unei scene copios comice din piesă: cea în care rudele Jivcăi vin să solicite statului, întruchipat în chip absolut de doamna ministru, drepturi şi privilegii pe care de bună seamă nici unul nu le merită. Directorul de scenă nu a insistat în individualizarea pregnantă a acestor unchi, mătuşi şi nepoţi, realizînd imagini caricaturale palide, acolo unde s-ar fi putut desena o galerie umană plină de pitoresc.

N-am dori să se înţeleagă — pentru că am consacrat spaţiul restrîns al acestui material mai cu seamă unor aspecte ce se cer remediate — că spectacolul este lipsit de calităţi. El nu e de loc văduvit de dinamism şi vervă şi primeşte de la spectatorii săi timişoreni aplauze dăruite cu generozitate. Dar problema măsurii în spectacol rămîne în picioare şi nu ar fi deloc rău dacă şi acum, după premieră, colectivul de interpreţi ar mai medita activ asupra ei.

SANDA FAUR

Ideea artistică unitară în filmul documentar

Mirel Ilieşiu
regizor
Studioul cinematografic „Alexandru Sahia"

Rîndurile de faţă nu-şi propun să fie o cronică de film, ci doar să consemneze cîteva reflecţii prilejuite de vizionarea filmului „Ciocîrlia".

Filmul documentar-artistic realizat de studioul „Bucureşti", şi-a propus sarcina de a prezenta în aproximativ 75 de minute, tot ce e mai frumos şi mai caracteristic în cîntecul şi dansul popular romînesc. Sarcină foarte dificilă, care cerea din partea creatorilor o cunoaştere aprofundată a folclorului nostru, o viziune clară asupra dramaturgiei viitorului film.

Punînd la bază o interpretare ştiinţifică a dezvoltării folclorului, realizatorii au încercat să nu rupă vechile cîntece şi dansuri populare de marile prefaceri petrecute în viaţa poporului nostru. Ei au încercat să-şi construiască întreaga dramaturgie a filmului pe însăşi legile de dezvoltare a folclorului nostru contemporan de la autentic la stilizare, de la hora din bătătură la scena marilor ansamble profesioniste.

Impletind fenomenul folcloric cu peisajul în care s-a născut, creatorii ne-au promis la începutul filmului o emoţionantă rezolvare artistică a temei: identificarea drumului parcurs de creaţia populară pînă la formele cele mai înalte ale artei, cu drumul apelor de la primele firicele provenite din topirea zăpezilor primăvara şi pînă la imensele talazuri ale mării. „Primăvara desferecă izvoarele de munte. Viaţa liberă a patriei a deschis drum larg talentelor artistice din popor". defineşte comentariul, încă de la începutul filmului, ideea artistică care ar fi trebuit să determine unitatea întregului film.

Iată dar că filmul „Ciocîrlia" a întrunit toate condiţiile preliminare creării unei autentice opere de artă cinematografică: o temă darnică, o justă orientare în interpretarea ei, o idee artistică expresivă, şi, mai cu seamă prezenţa în conducerea echipei de filmare a unor creatori plini de talent, cu o bogată experienţă de creaţie în filmul documentar, cum sînt regizorul Ion Bostan şi operatorii Ilie Cornea şi Aurel Samson.

Filmul nu reuşeşte însă să se ridice la un nivel artistic satisfăcător. Deşi e cu mult mai lung decît ar fi fost necesar, el comunică foarte puţine lucruri interesante despre cîntecul şi dansul popular romînesc. Mai precis filmul plictiseşte, tărăgănează, nu reuşeşte să capteze atenţia spectatorilor, nu emoţionează. Realizatorii în dorinţa de a nu omite nici o problemă, de a arăta totul, au pierdut pe drum ideea artistică a filmului. Şi astfel, pe ecran se perindă fără o legătură logică lăuntrică, secvenţe independente, înfăţişînd creaţii folclorice din diferite părţi ale ţării.

Spuneam la începutul acestor rînduri, că o interpretare ştiinţifică a dezvoltării folclorului nostru nu poate izola cîntecul şi dansul popular de marile prefaceri economico-sociale petrecute în viaţa poporului nostru. Aceasta însă, nu înseamnă o alăturare mecanică a dansului şi cîntecului popular de imagini reprezentînd diverse aspecte ale construcţiei socialismului în ţara noastră. Asemenea imagini şi-ar fi avut locul în film şi ar fi fost chiar foarte interesante, dacă dansul sau cîntecul care le succeda, ar fi demonstrat cum aceste importante prefaceri în viaţa poporului şi-au găsit corespondenţe şi în îmbogăţirea folclorului nostru.

Or, în film găsim secvenţe întregi care se ocupă de electrificarea ţării, mecanizarea agriculturii, schimbul de mărfuri între sat şi oraş etc., fără ca evoluţia folclorului nostru să fie organic, convingător legată în film de noile realităţi ale patriei. Incontestabil, toate acestea sînt probleme centrale ale construirii socialismului în ţara noastră. Cinematografia documentară romînească a făcut şi va mai face foarte multe filme pe aceste teme. Din păcate însă, în multe filme documentare, indiferent de tema pe care o abordează, s-a încetăţenit penibilul obicei de a se lipi — fie că este potrivit, fie că nu — „clasicele" cadre: tractoare brăzdînd cîmpul, turnători dînd drumul la şarjă sau vagonete intrînd în tunelul de la Bicaz. Şi toate acestea cu speranţa deşartă că în felul acesta filmul va cîştiga în „greutate".

PUNCTE de VEDERE

In „Ciocîrlia", lucrurile se prezintă la fel. Legătura strînsă între viaţa noastră nouă şi folclor este numai afirmată şi nicidecum demonstrată.

Şi, pentru ca să nu fiu şi eu acuzat că afirm şi nu demonstrez, îmi voi permite să dau cîteva exemple:

Prezentarea dansului „Arcanul", joc de feciori din nordul Moldovei, este precedată de aproximativ 20 de cadre în care ne sînt prezentate: plute coborînd Bistriţa, Cetatea Neamţului, un ţăran cîntînd din bucium la poalele cetăţii, aspecte de muncă de la şantierul hidrocentralei de la Bicaz şi, din nou, plutaşi coborînd pe Bistriţa. Pe toate aceste imagini, comentariul (Dan Deşliu) vorbeşte de sbuciumata istorie a poporului nostru, *apoi despre* Bicaz, unde, lîngă vechea cetate a Neamţului, se făureşte o nouă cetate, a socialismului şi a luminii

Dansul „Arcanul" care urmează acestei secvenţe este o creaţie cu mult, foarte mult mai veche decît construcţia hidrocentralei de la Bicaz. Şi totuşi realizatorii au ţinut cu tot dinadinsul să lege în film aceste două lucruri, al căror singur element comun este, poate, doar faptul că se petrece pe Bistriţa. Din imagini nu reuşim să desprindem vreo influenţă a înnoirilor generate de construcţia hidrocentralei asupra felului cum se dansează „Arcanul", iar comentariul se mulţumeşte să afirme foarte general că „aşa cum soarele se răsfrînge în unde, bucuria vieţii libere se oglindeşte în cîntece şi dansuri".

La fel stau lucrurile şi în episodul sărbătoririi recoltei. Imaginea şi textul vorbesc acum despre „combinele care au pornit la atac pe lanurile gospodăriei colective", *despre* „puternicele maşini agricole, mîndrie a industriei noastre" *etc. Era de aşteptat ca aci, apropiindu-se de germenii noului folclor, realizatorii să fi adus pe ecran vreunul din dansurile cu temă, legate de prefacerile socialiste ale satului nostru, care apar în repertoriul multor formaţii de dansuri ale căminelor culturale. Speranţele sînt însă spulberate destul de repede, pentru că creatorii filmului, povestind în continuare despre sărbătoarea recoltei la gospodăria agricolă colectivă „Răscoala din 1907", aduc pe ecran cu seninătate o echipă de căluşari care joacă „Căluşul" — unul din cele mai vechi dansuri romîneşti. A prezenta acest dans tradiţional de o remarcabilă frumuseţe era, desigur, important. Dar pentru ce a fost necesară apropierea lui artificială, nejustificată, de mecanizarea şi transformarea socialistă a agriculturii?*

Cel mai caracteristic episod, din acest punct de vedere, rămîne însă finalul. Aici, lipitura este mai ostentativă ca pretutindeni. După imaginea luxuriantă, de o rară frumuseţe, a suitei de dansuri pe muzica „Rapsodiei Romîne" de George Enescu executată de un mare ansamblu artistic, filmul se termină prezentînd corul muncitoresc al C.F.R., care execută „Sub al păcii stindard" de Ion Chirescu. Imnul lui Ion Chirescu, nefiind o creaţie folcloristică, evident nu se încadrează în tema filmului. Iar din punct de vedere al construcţiei dramatice, după bogăţia de ritm şi de desfăşurare scenică a suitei de dansuri, imaginea statică a unui cor, oricît de bun ar fi el, nu face decît să scadă amploarea necesară unui final. Simţind probabil acest neajuns, realizatorii, în loc să găsească o încheiere fericită, conformă ideii artistice specifice filmului lor, au preferat să ilustreze versurile şi melodia imnului lui Ion Chirescu cu imagini reprezentînd o ediţie rezumată a filmului „Republica Populară Romînă". Din final, efectiv, nu lipseşte nimic: oraşe văzute din avion, uzine, furnale, macarale, drumuri de fier, strunguri, laboratoare, săli de cursuri, tractoare în uzină şi pe cîmp, construcţii, sonde, oamenii muncii la odihnă (la munte şi la mare), cules de struguri, hore (în sfîrşit un element propriu temei filmului!) şi bineînţeles, inevitabila cascadă, totul e consemnat cu o meticulozitate demnă de cel mai priceput contabil. Dacă creatorii filmului şi-au închipuit vreun moment că prin asemenea reţete şablon ei vor reuşi să convingă spectatorul despre strînsa legătură ce există între folclor şi viaţă, actualitate, se înşeală amarnic.

E foarte posibil ca cele cîteva observaţii pe care le-am consemnat în rîndurile de mai sus, să fie socotite „brutale şi neconstructive".

Dacă am preferat însă să fiu „brutal şi neconstructiv", aceasta a pornit numai din preţuirea pe care o port talentului, sensibilităţii şi experienţei regizorului Ion Bostan şi din dorinţa ca asemenea scăderi în munca lui să nu se mai repete.

De altfel, una din ultimele producţii ale Studioului de filme documentare „Al. Sahia" — filmul documentar în culori „Pictorul Grigorescu" — ne-a dat odată cu bucuria unui mare succes, convingerea că filmul „Ciocîrlia" rămîne un accident în merituosul drum de creaţie al regizorului Ion Bostan.

Eroi mai vechi într-un nou roman*)

Cezar Petrescu este în aceste zile prezent în librării cu un nou roman: „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine". Prozatorul care în urmă cu mai bine de trei decenii pornea să scrie cronica veacului său, ceva cam în genul „Comediei umane", privind societatea romînească, adaugă unui lung şir de lucrări realist-critice cea dintîi manifestare marcantă pe drumul realismului socialist.

Problemele pe care autorul le ridică în noul său roman nu sînt noi; ele au constituit statornic o preocupare esenţială a romancierului. Ceea ce este într-adevăr nou în această carte este modul în care scriitorul a abordat aceste probleme, rezolvarea artistică pe care el le-a dat-o din perspectiva dezvoltării istorice a ţării noastre.

Soarta tragică a omului simplu în societatea capitalistă constituie şi acum tema scrierii, tot astfel cum o întîlnim de la „Scrisorile unui răzeş" pînă la „Intunecare", „Apostol" sau „Duminica orbului"... Cel puţin aşa stau lucrurile iniţial. Impresia se verifică pînă la un punct, odată cu desfăşurarea lecturii. Ne întîlnim în „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine" cu o scriere mai veche a prozatorului; e vorba de „Războiul lui Ion Săracu", apărut în 1948, care în ţesătura noii cărţi reprezintă partea ei mediană. De altfel şi nuvela aceasta, publicată în anul încetării războiului, este grăitoare pentru căutările scriitorului, dornic să dea patosului său demascator mai multă vigoare, sporindu-i eficacitatea socială.

După cum se vede, cu noua sa lucrare Cezar Petrescu reia, amplifică sau corectează date pe care le mai regăsim în operele sale anterioare. Şi totuşi „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine" nu e o scriere refăcută, revizuită pentru circumstanţă. Ea este rodul noii viziuni a prozatorului, grăitoare pentru saltul pe care l-a făcut autorul în condiţiile transformărilor revoluţionare de azi din patria noastră care a păşit pe făgaşul socialismului.

Cu familia „Săracilor" din sînul căreia se recrutează eroii romanului de care ne ocupăm, ne-am mai întîlnit. Regimul burghezo-moşieresc de împilare şi jaf nu l-a cruţat. Unul dintre ei a căzut în pîrjolul represiunii de la 1907, altul şi-a dat viaţa în 1916, pe front, pentru bunăstarea unei infime minorităţi de îmbuibaţi, iar un alt Ion Săracu a pierit la fel în 1941. Eroul principal, tot Ion Săracu, a crescut în perioada dintre cele două războaie, purtînd şi îngrămădind în suflet năduful şi setea de dreptate a părinţilor şi străbunilor săi. Profilul său moral şi fizic reuneşte elemente caracteristice pentru starea maselor asuprite ale ţărănimii. Orfan de război, Ion Săracu a învăţat carte mai mult pe apucate. In restul timpului trebuia să slugărească, ca să-şi ţină zilele cu un colţuc de pîine şi o zeamă lungă cît o zi de post. Cînd alţii se zbenguiau, bucurîndu-se de farmecul jocurilor, el a fost copil... fără copilărie. Trebuia doar să muncească pentru a-şi cîştiga existenţa, cunoscînd greul pe propria lui piele, de la o vîrstă fragedă. Cînd a crescut mare, a continuat să muncească. S-a însurat şi a avut copii. Evenimente banale, pentru că din sărăcie n-a ieşit. Nici n-avea cum să iasă. A fost dezlănţuit de fascişti războiul nedrept din 1941 şi a fost trimis pe front, pentru interesele stăpînilor.

Reprezintă oare pînă aici evoluţia lui Ion Săracu o derogare de la seria comună a atîtor destine literare din opera lui Cezar Petrescu? Nu, fără îndoială! De fapt, scriitorul nici nu şi-a propus aşa ceva, tocmai spre a sugera în această uniformitate, fenomenele obiective ale unei vieţi searbăde, fără de speranţă, într-o societate perpetuînd exploatarea sub cele mai felurite forme. Demn de remarcat este însă şi un alt fapt. Condiţia de asuprit în timp de pace şi cea de carne de tun în vreme de război sînt două feţe ale aceluiaşi fenomen. De nu va fi o faţă a medaliei, vom avea reversul ei. Lucrurile par inevitabile şi oamenii încep să priceapă că trebuie făcut ceva pentru a răsturna mersul vicios al evenimentelor. Acest element nou apare acum pregnant în „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine". Desfăşurînd în faţa noastră filmul cîtorva scene şi episoade semnificative, Cezar Petrescu ne-a făcut sensibil adevărul că o asemenea situaţie, nedreptăţind mase impresionante de oameni simpli ai poporului nostru, nu mai putea dura.

In Ion Săracu s-au depozitat ura şi răzvrătirea încă nelimpezită a atîtor generaţii împilate şi umilite. Intensificarea exploatării şi, ca un rezultat al ei, pauperizarea crescîndă a unor mase largi de ţărani, paralel cu apariţia unei minorităţi chiabureşti ivită pe ruinele micii gospodării săteşti, îmbuibarea celor de tipul lui Emil Sava pe măsură ce pe front curgea tot mai mult sînge, imaginea tragică, dezolantă a măcelului pustiitor lovind tocmai în oamenii de rînd, mînaţi pe front pentru interese străine — toate aceste fapte răscolesc conştiinţa lui Ion Săracu. Pe cînd era argat şi trudea din greu, eroul cărţii nu fusese răscolit de prea multe întrebări. Acum, pe front, confruntîndu-şi impresiile cu ale altor ostaşi, îmbogăţindu-şi experienţa personală cu ceea ce îi era dat să audă şi să înveţe de la alţii, Ion Săracu smulge vălul ce-i acoperise privirea şi înţelegerea. L-a ajutat către acest pas şi imaginea vieţii sovietice, atît cît o cunoscuse, generatoare de contraste pentru cei care muncind nu se bucurau de roadele trudei lor.

Romancierul a exprimat prin Ion Săracu dorinţa omului cinstit de a găsi adevărul, ura lui faţă de fascism, opoziţia hotărîtă a maselor populare la tot ceea ce le debita propaganda agresivă a claselor dominante. Nu e deloc întîmplător că acest proces are loc în rîndurile soldaţilor, după ce muncitori comunişti de felul lui Ion Stoichiţă le vorbesc cu prietenie şi încredere de ceasul dreptăţii ce se apropie. Propria lor atitudine suferă o schimbare structurală. Ostaşii ies din pasivitate şi actele lor ulterioare: eliberarea unor partizani luaţi prizonieri ori salvarea unor copii de masacru, trebuie înţelese în lumina aspiraţiei spre omenie şi libertate. La actele sîngeroase ale fasciştilor, cei de o seamă cu Ion Săracu nu mai asistă cu o indiferenţă scîrbită. In pumnii lor strînşi stă o forţă imensă. Forţele patriotice realizează încetarea războiului criminal şi întorc armele împotriva fascismului. Ion Săracu urcă o treaptă nouă a existenţei lui.

Soarta lui a urmat drumul ascendent al transformărilor pe care poporul nostru le-a cunoscut în anii din urmă. Colectivist, integrat unei opere de progres, Ion Săracu munceşte cot la cot cu vechiul său prieten şi îndrumător, muncitorul comunist Ion Stoichiţă şi cu intelectuali ataşaţi cauzei socialismului, cum e Zevedei, fostul lui comandant pe front. „Oamenii de azi" nu mai sînt nişte învinşi — aşa cum au fost cei de „ieri": Radu Giuşă, profesorul Panţîru şi alţii. Intelectualul căruia i-a repudiat izolarea filistină şi egoistă a „turnului de fildeş" — Zevedei — şi-a legat încă de pe front viaţa de cea a soldaţilor, în ale căror năzuinţe şi-a identificat propriile sale aspiraţii.

Forţa acestei unităţi rezultă odată mai mult din energia cu care eroii romanului construiesc viaţa lor nouă, măturînd semnele vechilor aşezări şi pe reprezentanţii odioşi ai trecutelor stăpîniri. Ne reîntîlnim în paginile cărţii cu Emil Sava, Iordan Hagi-Iordan, Milotineanu şi alte personaje din „lumea bună", cunoscute celor care au zăbovit peste lucrări ca: „Aurul Negru", „Apostol", „Intunecare", „Oraş patriarhal", „Calea Victoriei" etc.

Şi pe această latură, a zugrăvirii personajelor ce întruchipează capitalismul rapace, politicianismul venal, spiritul şovin, afacerist şi imoral, scriitorul a realizat un salt al viziunii sale. Clarificat ideologic, romancierul nu i-a mai văzut doar în postura unor fiinţe decrepite, condamnate iremediabil descompunerii. Emil Sava, Iordan Hagi-Iordan, Miluţă Milotineanu sfîrşesc fie în mlaştina trădării, fie în cea a închistării sufleteşti, uscîndu-se ca nişte copaci putrezi. Demascarea ţinteşte în acest caz mai mult decît planul moral, ea face evidentă inutilitatea socială, de clasă, a personajelor amintite, văzute judicios de scriitor din unghiul dispariţiei lor istorice inevitabile.

„Oamenii de mîine", trăiesc sumar în roman. Îi simţim în Ionică, Ileana Săracu şi în cîteva chipuri de copii, prinse în prospeţimea şi optimismul lor legitim. Socotim că această parte a lucrării este o promisiune a scriitorului de a aborda pe larg în operele sale viitoare, problemele pasionante ale vremii în care poporul nostru păşeşte biruitor spre socialism. Adeziunea la noile realităţi pe care, după propria sa mărturisire, romancierul n-a ştiut „nici să le întrevadă, nici să le prevadă deplin" în trecut, va fertiliza şi pe mai departe scrisul său.

H. ZALIS

---

*) *Cezar Petrescu — „Oameni de ieri, oameni de azi, oameni de mîine" — Editura Tineretului 1955.*

Tinerii muzicieni pe estrada de concert

Iosif Conta

In ultimul său concert, dirijorul Iosif Conta a avut un program în care figurau, în afară de simfonia a V-a de Beethoven, Preludiile de Liszt, Rapsodia de C. Bobescu şi Piesa de concert pentru pian şi orchestră de Weber în interpretarea pianistei — mai mult decît tînără — Crimhilda Cristescu. Cei peste 1000 de ascultători prezenţi au aplaudat cu mare însufleţire realizările acestor doi tineri. Iosif Conta nu este la prima sa apariţie în faţa publicului; cu toate acestea el se află la începuturile carierii de dirijor, care i se deschide sub auspicii foarte bune. Dirijorul s-a impus şi în acest concert ca un autentic temperament artistic, ca un conducător de orchestră, plin de dinamism, stăpîn pe sine şi — în bună măsură — pe orchestră. Şi din nou, vorbind de calităţile dobîndite de acest tînăr muzician, trebuie să amintim un nume: Constantin Silvestri care, fără mult zgomot, creşte şi „lansează" pe scena vieţii muzicale dirijori bine pregătiţi.

Desigur că este o dovadă de îndrăzneală, chiar de tenacitate să înscrii în programul unuia din primele tale concerte o lucrare atît de pretenţioasă ca Simfonia „destinului" de Beethoven, spre deosebire, de pildă, de faptul de a programa pentru a nu ştiu cîta oară în ultimul timp „Preludiile" de Liszt. Dar este o dovadă de talent, de muzicalitate, de pregătire serioasă, cînd izbuteşti să redai în chip plastic, convingător aceste lucrări. Dramatismul simfoniei, unitatea ei, au fost dezvăluite cu pregnanţă de Orchestra simfonică radio. Conta insuflă forţă, nerv interpretării şi în acelaşi timp se simte în orchestră o puternică disciplină lăuntrică, artistică.

Desigur că ar fi şi unele rezerve critice de făcut. Nu ne îndoim că pe măsura dezvoltării sale, Conta va pătrunde mai mult nu numai esenţa simfoniei, dar sensul şi nuanţele posibile ce se pot conferi fiecărei imagini în parte, va fi mai atent la dozajul în cadrul orchestrei (alămurile, în deosebi cornii, au cîntat aproape tot timpul prea tare). Că poate s-o facă ne-a dovedit-o în acompaniamentul piesei de concert de Weber.

Crimhilda Cristescu

Poate că vîrsta de 14 ani a unei soliste putea reprezenta o sursă de emoţie suplimentară, de nelinişte şi curiozitate pentru ascultător. Dar adevărul este că, din capul locului, Crimhilda Cristescu a apărut, stăpînă pe sine, ca o matură concertistă. Atacul sigur al solistei, liniştea interioară care se degaja din redarea Adagio-ului, verva şi strălucirea conferită de pianistă întregii lucrări, sînt într-adevăr impresionante. Crimhilda Cristescu şi-a însuşit temeinic bazele tehnicii pianistice. Şi a dovedit acest lucru din plin în concert. In acelaşi timp, ea nu a „reprodus" mecanic muzica, ci cu o sensibilitate muzicală care a apărut foarte apropiată de trăsăturile creaţiei lui Weber, a interpretat lucrarea cu înţelegere, trecînd-o prin inimă. Că a fost mai străină poate de muzica lui Chopin (în studiul interpretat în „bis") se explică credem şi dacă avem în vedere şi oboseala, limitele normale ale vîrstei ei şi experienţa redusă. Crimhilda Cristescu mai are neîndoielnic încă multe de învăţat, de finisat. Depinde în cea mai mare măsură de ea şi de cel care o îndrumă pentru a fi ferită de dezvoltarea, adesea capricioasă, a „copiilor minune". Crimhilda Cristescu este una din promisiunile (şi de pe acum chiar una din realizările) şcolii pianistice din patria noastră.

C. TEODORIU

Punctul de plecare...

Lăcătușul Iuliu Dobai a fost ales nu de mult secretarul comitetului organizației U.T.M. a uzinei chimico-metalurgice „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din orașul Baia Mare.

L-am intîlnit deunăzi la sediul comitetului orășenesc U.T.M. Baia Mare.

— M-am gîndit suficient de bine. N-a fost cea mai bună alegere. Eu nu pot fi secretar. S-a pripit comitetul cînd m-a ales.

— Nu-i bine că ai început cu văicăreala.

— Nu mă văicăresc, dar îmi cunosc mai bine puterile mele. Trebuie alt secretar. Comitetul s-a pripit.

— Nu știu dacă s-a pripit sau nu comitetul, știu bine însă că utemiștii au fare multă încredere în tine.

— Nu zic nu, dar eu nici măcar nu știu cu ce să încep.

Discuția dintre noul secretar și tovarășul Bărbuș, activist al comitetului orășenesc U.T.M., a mai continuat.

— Nu știu nici măcar un plan de muncă să fac — spunea Iuliu mai departe.

Nu știu ce răspunsuri sau sfaturi a primit. Am auzit doar de o promisiune a activistului de a vizita uzina zilnic, timp mai îndelungat, pentru a-l ajuta pe noul secretar. L-am întîlnit pe Iuliu a doua zi la sediul comitetului U.T.M. al uzinei.

Era prima zi a muncii sale de secretar. Trecuse mai intîi pe la lăcătușerie. Din obișnuință își îmbrăcă halatul de lucru. Astfel echipat, se instalä la biroul fostului secretar. Nu se simțea de loc bine. L-ar fi schimbat în orice clipă cu bancul de lucru pe care sta prinsă menghina lui.

Cu neîndemînarea unui proaspăt ieșit de pe băncile școlii, răsfoia un dosar. Bătute la mașină de un începător în ale dactilografiei erau aci discuțiile purtate de tineri la adunarea de dare de seamă și alegeri care avusese loc acum cîteva zile. Intorcea o filă, o cerceta atent și-și nota ceva într-un caiet de însemnări, pătat ici colo de ulei, caiet pe care nu mai departe decît ieri notase numele comenzilor executate de el.

„Am îmbătrînit, deși n-avem încă decît 20-25 ani. Nu cîntăm, nu dansăm, mai precis, nu ne petrecem interesant timpul liber. Avem, ce-i drept, în uzina noastră un cor din care fac parte foarte puțini tineri, iar cît privește repertoriul său, este deosebit de sărac: doar trei cîntece.

Echipa de dansuri cuprinde doar o mînă de oameni — în vreme ce majoritatea dintre noi ar vrea să danseze".

Iuliu se opri aci și întoarse brusc foaia. In josul paginii, după alte cîteva rînduri adăugate de mînă, era așternută o semnătură: V. Olteanu. Tot aici se găseau și niște propuneri pe care acest utemist le făcuse în adunarea generală. „Am putea forma un cor al tineretului, care să nu aibă mai puțin de 100 persoane".

Dobai se opri iarăși. I se părea atît de firească această propunere, încît începu să-și imagineze clipele cînd pe scena clubului uzinei va avea loc primul spectacol al corului.

— Corul tineretului își începe programul...

Apucă din nou dosarul. „Uzina noastră, începu el să citească pe o altă filă, se bucura cu ani în urmă de o mare faimă sportivă. Aici s-au ridicat fotbaliști de valoare ca frații Zavoda, atacantul Caricaș, Moldovan și mulți alți sportivi de frunte ai țării noastre. Faima aceasta aparține trecutului. Dacă cu ani în urmă echipa noastră de fotbal activa în categoria A, astăzi avem emoții și în C. Ar fi de prisos să ne întrebăm care sînt cauzele, cînd în tot anul 1955 doar 15 tineri și-au cucerit insigna „G.M.A.".

Nu Bandrea, responsabilul sportiv al vechiului comitet, ridicase această problemă, ci V. Augustin, unul dintre utemiștii care nu sînt atît de pasionați de sport.

Nu era o simplă întîmplare. Cînd încep să-i preocupe pe tineri probleme față de care erau indiferenți odinioară, înseamnă că-i un lucru asupra căruia trebuie să te oprești. Și-și notă pentru început în carnetul său o discuție cu președintele colectivului sportiv al uzinei... Deși fără experiență, Dobai a găsit în discuțiile și propunerile utemiștilor punctul de plecare pentru îmbunătățirea activității organizației lor. Acesta-i doar începutul, dar un început promițător.

V. RANGA

Solemnitatea unor decorări

Vineri la amiază a avut loc la Prezidiul Marii Adunări Naționale solemnitatea unor decorări.

La solemnitate au luat parte tovarășii dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, M. Roșianu și Gh. Vidrașcu, membri ai Prezidiului Marii Adunări Naționale, I. Dumitru, ministrul Industriei Petrolului, Horațiu Iancu, locțiitor al ministrului Industriei Petrolului, I. Vrabie, directorul Cancelariei Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Pentru merite deosebite în munca de refacere și dezvoltare a industriei noastre petrolifere un număr de 6 ingineri și tehnicieni petroliști au fost distinși cu Ordinul Muncii clasa II-a, iar alți 22 au fost distinși cu Ordinul Muncii clasa III-a.

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani și pentru îndelungată activitate în mișcarea muncitorească, tov. Barbu Zaharescu a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa I-a.

Artistul emerit al R.P.R. Mișu Fotino a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa I-a cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate și pentru merite deosebite în munca artistică.

Au mai fost decorați, cu Ordinul Muncii clasa III-a, Dumitru Gh. Coșovanu, Felix Sechter și Laurențiu Tamaș din cadrul Procuraturii R.P.R.

(Agerpres)

In laboratorul de condensatori al Institutului de cercetări și proiectări electrotehnice s-a realizat recent prima serie de prototipuri de condensatori de forță monofazică pentru tensiunile de 220, 380 și 500 wolți. Un alt aparat de înalt nivel tehnic realizat aici este și prototipul aparatului denumit defectoscop ultrasonic, cu ajutorul căruia se pot stabili defectele în metale.

In fotografie: inginerii Eliza Popescu și Maria Tănăsuică experimentînd prototipul asupra unei bare de oțel laminat.

Scrisoare deschisă către unele întreprinderi textile

Mărfuri care nu se vînd

Scriu aceste rînduri încredințat că întreprinderile cărora le sînt adresate vor înțelege dorința noastră, dar mai ales a consumatorilor, de a-și mări eforturile pentru realizarea unui număr sporit de sortimente, care să se remarce printr-o calitate superioară.

Magazinul nostru, uriaș prin capacitatea sa de desfacere, este vizitat zilnic de mii de consumatori. Și dacă spunem că astăzi consumatorul nu mai e cel de acum cinci ani, nu greșim. Pretențiile consumatorilor au crescut neasemuit de mult. Deunăzi, o tînără mi s-a adresat spunîndu-mi: „Nu aveți de loc sortimente care să mîngîie ochii. Aș vrea să-mi cumpăr un material drăguț pentru o rochie. Ce să fac? Să mai aștept?"

La început cuvintele acestea m-au lovit ca o dojană. Cum se poate, mi-am zis, într-un magazin ca al nostru, cu un bogat sortiment, o fată să nu-și poată alege material pentru o rochie?

Știam un material drăguț pentru rochii, produs al uzinelor „30 Decembrie"-Arad, și am mers împreună cu tînăra să i-l prezint. Spre surprinderea mea, am aflat de la vînzător că se vînduse pînă la ultimul centimetru. Așa se întîmplă întotdeauna cu țesăturile bune. Iar întreprinderea „30 Decembrie"-Arad e una din întreprinderile textile din țară care produce țesături frumoase, distinse prin varietatea sortimentelor și trăinicia imprimeurilor. Păcat că de aici ne vin stocuri atît de puține, încît sîntem departe de a satisface cerințele consumatorilor. Iar cerințele acestora sînt mari și cresc de la o zi la alta. Și cine nu înțelege, și cine nu știe că astăzi tineretul vrea să se îmbrace frumos? De ce să nu satisfacem, cînd putem, această dorință de frumos a consumatorilor?

Există în rafturile noastre țesături care stau nevîndute de luni de zile. Ce să facem cu ele? Consumatorul aruncă doar privirea asupra lor și merge mai departe. Sînt modele respingătoare, desene urîte. In limbajul nostru aceste țesături au căpătat o denumire supărătoare: mărfuri care nu se vînd.

Țesăturile care se vînd foarte greu sînt mai cu seamă produse ale întreprinderilor textile „Donca Simo" din București și „Fusul" din Galați. Multe din țesăturile acestor întreprinderi sînt lipsite de gust: imprimeuri urîte, sortimente sărace, culori spălăcite sau prost îmbinate. Asemenea țesături nu se vînd sau se vînd foarte greu. Ne întrebăm: știu oare aceste întreprinderi ce soartă vitregă au produsele lor în magazinele de desfacere? Știți voi, tinere țesătoare ale acestor fabrici, că mărfurile produse de voi sînt respinse de consumatori?

De ce, cînd aveți totul pentru a realiza o țesătură frumoasă, primim de la voi produse pe lîngă care consumatorul trece fără să le ia în seamă? Așa sînt zefirurile și barcheturile întreprinderii „Donca Simo", olandina și trifoanele fabricii „Fusul". Intreprinderea „Donca Simo" ne face cu fiecare stoc pe care ni-l trimite și alte surprize: găsim țesături cu multe defecte, cu rărituri, o bucată mai închisă sau mai deschisă decît alta și nenumărate cupoane. Ce să facem cu aceste țesături?

Nu putem trece cu vederea nici confecțiile executate la Fabrica de Confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală, care deși sînt apreciate, prezintă totuși multe neajunsuri. Canadienele de damă executate de această fabrică sînt lipsite de gust, iar modelele nu sînt de loc ingenioase. De aceea acest articol se vinde cu foarte multă greutate. La unele articole și mai cu seamă la pantalonul bărbătesc, croiala lasă mult de dorit. Aproape la fiecare costum vîndut, consumatorul ne-a sezisat modul prost în care-i vine pantalonul. In general fabrica execută pantaloni largi, netinînd seama că oamenii au talii diferite.

De asemenea nu înțelegem de ce majoritatea întreprinderilor textile au încetat să mai execute unele mărfuri prețuite de consumatori, cum ar fi ecosezurile de damă, iar culorile de stofă bărbătească bleumarin și negru, cele mai căutate de consumatori, lipsesc cu desăvîrșire.

Introducerea unor sortimente noi, distinse prin frumusețea lor și realizate la un înalt nivel artistic, adecvate la sezoane, trebuie să fie preocuparea de căpetenie a tuturor întreprinderilor textile.

Sîntem încredințați că citind aceste rînduri, colectivele întreprinderilor, cărora le sînt adresate, vor lua astfel de măsuri, încît țesăturile ce le vom primi pe viitor să fie așa cum le doresc consumatorii: frumoase, trainice și ieftine.

MARCEL MELICSON
directorul magazinului nr. 1
București

PRIMII PAȘI

Pe dîmburile acoperite cu pelin și coceni negri de ploaia și vîntul iernii trecute, zăpada topită se strecoară undeva, în adîncul pămîntului. Pe potecile bălțate loboda sălbatecă, rapița și troscotul ivesc fire roșiatice, mărunte ca niște bolduri cu gămălie spre cer. Primăvara, cu suflarea gurii ei calde, învie cîmpurile. Pe ulița Ologilor, boii vineți hurducă spre țarină carele în care stau vîrfurile plugurilor, boroanele și grapele. Trece un car, latră un cîine și se lasă liniște... După puțin timp — alt car, alt lătrat de cîine și iarăși liniște. Dar iată că tăcerea e întreruptă pentru multă vreme. Pe șosea, grăbindu-se către cîmp, trec unul în urma altuia, din cînd în cînd, cîte două care. La o fereastră se ivește capul unui copil care privește supărat la ceea ce l-a trezit iar. Pune mîna streașină la ochi:

— Aha, alde Ion Ivan Bobonete cu Florea Duminică. Ba nu! Ce, nu vede el bine? Sînt frații Marin și Iordachea Tulea.

In toate diminețile două care hodorogesc în dreptul ferestrei și-i alungă somnul. Cît s-a gîndit el; de n-ar mai trece carele lui Bobonete și Duminică. Cînd-colo, iată alte două. Ce le-o fi venit și fraților Tulea să pornească la lucru de parcă s-ar ține de mînă să nu se piardă?

Dar cei vîrstnici știu ce e cu frații Tulea și cu cei care trec doi cîte doi spre țarini. Odată cu venirea primăverii pe dîmburile zvîntate ale pogoanelor lui Bobonete și Duminică urcă și coboară două pluguri unul după altul, două grape una după alta. In timpul prășitului, cînd pirul începe să năpădească porumbul ce-și înalță pîlnille adunînd roua, multe hectare așteaptă să le vină stăpînul pentru a le scoate din bălării. Deseori stăpînul nu poate face față cu brațele puține ale familiei. La frații Tulea însă porumbul niciodată n-a fost năpădit de buruiană. La fel și la alde Bobonete și Duminică.

Cînd grîul începe a-și frămînta valurile galbene înălțînd miros de pîine coaptă pornesc să fulgere curcubeele coaselor în lanul lui Ion Ivan Bobonete. Coasa lui și a tovarășului cu care se ajută, Florea Duminică, parcă spune ghicitoarea:

Fîș, fîș,
Prin păiș...

La fel se petrece și cu lanul lui Duminică. Spicele culese la vreme nu rămîn să-și scuture povara boabelor pămîntului, șobolanilor și păsărilor cerului.

Cînd porumbul începe să-și legene știuleții grei în vîntul rece al toamnei, familiile care se ajută în două săptămîni n-au ce culege. Pun mînă de la mînă și culeg. Taie cocenii nelăsîndu-i să-i bată ploile care desfundă drumurile ce-nghit roțile pînă la căpățînă.

★

... In porumbul lui Constantin Mihai pirul, rapița și știrul încep să năpădească verdele negru al firelor de porumb. Omul a rămas fără femeie, fără un tovarăș de muncă, fără brațele care ar fi mînuit sapa să curețe porumbul de iarbă. Dar iată că Mihai N. Mihai, fratele lui Constantin Mihai, i-a sărit în ajutor cu fetele sale. La sapă, mai apoi la treieriș, la culesul sau căratul porumbului, ajutorul fratelui i-a asigurat belșugul iernii. Și cum pe vremea aceea multora din comuna Ologi, raionul Turnu Măgurele „li se cam aprinseseră călcîiele" după întovărășire, nici Mihai N. Mihai n-a rămas rece. După ce a intrat și-a lămurit fratele, pe Constantin. Intr-o zi, cînd a venit să-i mai ceară ghiociul, Mihai l-a luat pe Constantin cu vorba:

— Măi, dar tu ce mai aștepți? Car n-ai, brațe de muncă n-ai, ce te faci? Nu vezi că de unul singur nu dovedești cu munca? Și peste puțin timp Mihai îl aduse în întovărășire pe frate-său ca și pe cumnații săi, Marin Manea și Florea Vîdu. Unul venea la boi, altul la ghioci, iar el se ducea la ei la grapă. Și așa se dădeau în vorbă despre întovărășire și-au pornit să pună mînă de la mînă spre a lucra laolaltă.

Dar ajutorul reciproc începe și altfel. Undeva la cîmp, răsucind biciul în mîna dreaptă și apăsînd în coarnele grindeiului, Simion Tănase își încheie ultima brazdă a ogorului pentru grîu. Dejugă, mănîncă și-și adapă boulenii. Cu asta își încheie munca cîmpului într-un sezon. Ce va mai face? Boii tot stau degeaba. Să meargă la alții. Cam așa începe. Omul cu atelajele complecte, după ce și-a terminat munca lui merge să-și ajute și celelalte rude și prietenii mai strîmtorați. Așa a început Ion Tănase de doi-trei ani. Și astă-toamnă i-a arat lui Gheorghe Tănase trei pogoane, Radei Mihai patru, lui Alexe Tănase 8 pogoane, Gherghinei Vîdu 6 pogoane, iar lui Gheorghe Tudor 2 pogoane.

Mai intîi Simion le-a arat locurile, iar la recoltare le-a cărat grînele și porumbul acasă. Acesta este un fel de a face față ritmului campaniei agricole uluitor de repezi. In alte cazuri unul pune boii, altul ghiociul și oamenii se într-ajutorează. Astfel oamenii se obișnuiesc încetul cu încetul cu ajutorul reciproc, cu munca umăr la umăr și a se sfătui împreună. Sînt primii pași pe drumul întovărășirii, al colectivei.

ION GHEORGHE

INFORMAȚII

La 6 aprilie a.c. a sosit la București trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar al Finlandei în Republica Populară Romînă, Gunnar Palmroth.

La sosirea în Gara de Nord, Gunnar Palmroth a fost întîmpinat de Caius Franțescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, Ion Georgescu, director adjunct în Ministerul Afacerilor Externe și de însărcinatul cu afaceri ad-interim al Finlandei la București, Matti Pyykko.

★

Joi a sosit în Capitală, în cadrul acordului cultural dintre R.P.R. și R. P. Polonă, Stanislaw Wislocki, directorul artistic și prim dirijor al Filarmonicii de Stat din Poznan care va dirija o serie de concerte la București, Craiova și Timișoara.

La sosire pe aeroportul Băneasa, oaspetele a fost întîmpinat de reprezentanți ai Ministerului Culturii, Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea și Filarmonicii de Stat „George Enescu".

Au fost de față reprezentanți ai Ambasadei R. P. Polone la București.

(Agerpres)

Tradiția faptelor pionierești

Pionierii Școlii de 7 ani din comuna Belobreșca, raionul Moldova Nouă, și-au întemeiat de mult tradiția unor fapte frumoase Au ei un fel al lor de a se apuca cu rîvnă de lucruri grele și de a face din orice muncă folositoare o treabă veselă și plăcută.

Plecînd într-o zi împreună spre casă, cinci pionieri din detașamentul II s-au oprit în fața părculețului lăsat în părăsire din apropierea școlii. Rada Milanovici se adresă colegilor:

— Băieți, ce-ar fi să punem în planul detașamentului ca îndată ce s-o topi zăpada să sădim flori și să îngrijim acest loc?

— Foarte bine — i-au răspuns ceilalți.

Pe dată au hotărît să propună acest lucru colectivului de conducere al detașamentului.

Bineînțeles, toți au fost de acord cu această idee. Dar pînă cînd avea să vină primăvara nu putea nimeni să stea degeaba Bojidar Bojici, președintele detașamentului, și-a amintit că într-un capăt al comunei trăiește o bătrînă de peste 67 de ani, paralizată și singură, Milosava Vlăduvescu, și a propus tovarășilor lui să o ajute.

Droaia de copii cu cravate roșii la gît a cam speriat-o la început pe bătrîna care abia izbutea să se țină pe picioare în pragul ușii. Cînd s-a lămurit însă cine sînt și ce vor, nici nu știa ce să facă: să rîdă oare — sau să plîngă de emoție?

Copiii însă nu stătură mult timp la discuție. Băieții se repeziră pe ușă afară și își repartizară pe dată sarcinile: unii se apucară să taie lemne, alții să le care; fetele începură să facă ordine prin casă, să mături, să spele geamurile etc. După vreo oră, cînd în casă era plăcut și cald, bătrîna a început să povestească copiilor adunați în jurul ei despre greutățile vieții ei, despre tinerețea tristă pe care o trăise.

Pionierii detașamentului II au îndrăgit-o mult pe bătrîna Milosava, care le povestea atît de frumos, și n-au dat-o uitării. In fiecare săptămînă băieți și fete se adună la ea acasă și o ajută la diferite munci, înseninîndu-i bătrînețele prin hărnicia lor veselă și prin dragostea pe care i-o poartă.

Corespondent
NISTOR BOȘTIOACĂ

Sportivi romîni peste hotare

Pe stadioanele Chinei noi

Am străbătut mai mult de 11.000 km de la București la Pekin. In toate orașele în care am poposit, la Pekin, Șanhai, Canton, U-Han, ni s-a făcut o primire entuziastă, caldă, sinceră.

Deoarece eu sînt sportiv, voi căuta să povestesc mai cu seamă aspecte ale vieții sportive din R.P. Chineză care m-au impresionat.

Am fost impresionați de numărul mare de terenuri de baschet ce ne apar în față, chiar și acolo unde nici nu te aștepți măcar să zărești vreun coș de baschet. Intr-o curte mică, într-un colț de stradă, în plin cîmp, în sate și orașe, pe platformele etajelor, terenurile de baschet sînt mereu prezente. Am văzut copii jucînd baschet la un coș noaptea la lumina reflectoarelor. Chinezii joacă rapid, cu faze dinamice, cu scheme tactice, cu fente și cu tras la coș din săritură de pe ambele picioare. Fie ploaie, fie vînt, seara sau noaptea, cu sau fără arbitru, terenurile de baschet, sînt mereu pline. Am aflat lucruri interesante despre institutele de educație fizică din R. P Chineză.

Din cele șase institute de cultură fizică ce există azi în China, am vizitat unul care se află la Pekin Construcția institutului început în 1953, cuprinde 10 blocuri mari: 2 pentru cursuri și laboratoare, 4 pentru locuințe și cantine pentru studenți și 4 pentru locuințele profesorilor. Pe suprafața de 50 de hectare ce revine institutului, se întind 20 terenuri de baschet, 20 terenuri de volei, 8 terenuri de fotbal, un parc special pentru gimnastică, piste de atletism etc. O sală acoperită pentru atletism de 45 m. lărgime cu o pistă în linie dreaptă de 135 metri, stă la dispoziția tineretului. Este interesantă pista elastică, lată de 50 centimetri, care are o compoziție specială de rumeguș și nisip foarte fin, pistă foarte căutată de atleți. O sală acoperită, de 75x20 metri, împărțită prin draperii mari în mai multe compartimente, dă posibilitatea practicării simultane a gimnasticii, voleiului, baschetului etc. Anul acesta se va construi un bazin acoperit de 50x20 metri, o sală pentru volei, una pentru baschet, un patinoar etc. Numărul studenților va crește, chiar în toamna aceasta, de la 1.401 cîți sînt acum, pînă la 2.000.

In vechiul Pekin s-a construit de curînd un palat al sportivilor Patru mari terenuri în aer liber se găsesc în fața palatului. Palatul cuprinde în interiorul său mai multe baze sportive: bazin, sala de antrenament și o sală de joc

In aceasta din urmă, la 23 decembrie 1955, la primul joc susținut de echipa noastră cu echipa Institutului central de cultură fizică din Pekin, am avut fericitul prilej să-l cunoaștem pe premierul de stat al R. P. Chineze, tov. Ciu En-lai. După joc, el à coborît la noi, pe teren, ne-a felicitat pentru victorie și împreună ne-am fotografiat.

Am avut prilejul să cunoaștem și Șanhaiul de azi. Pe locul unui fost hipodrom, azi s-a construit în Șanhai un teatru de vară semi-acoperit, cu 13.000 locuri. In localul fostului club al concesionarilor francezi, azi este o sală de sport cu 3.000 de locuri, în care am și jucat toate cele 3 partide susținute cu reprezentativa orașului, a Institutului de cultură fizică din Est și cu reprezentativa M.A.I.

Cian-Ua, cel mai mare stadion din Șanhai, este așezat la marginea orașului. El cuprinde 3 corpuri de clădiri.

1. Stadionul, care poate găzdui 50.000 spectatori, cu pista terenului de 160x168 metri; are un teren de fotbal și o pistă olimpică de 400 metri. Încăperile auxiliare ale stadionului pot deservi odată 1.000 sportivi.

2. Sala de sporturi. în genul sălii noastre Floreasca dar mai compactă, cu tribune de jur-împrejur pentru 5.000 spectatori.

3. Bazinul descoperit, cu 6.000 locuri, este adînc de la 1,24—3,38 metri; bazinul are 10 culoare, apa schimbîndu-se de 4 ori pe zi.

In altă parte a orașului vizităm o sală acoperită pentru atletism, construită în intervalul octombrie 1954 — aprilie 1955.

Pista are 125 metri, în linie dreaptă. Și aici vedem pista elastică de rumeguș și nisip. In sală este o activitate deosebită: se sare în înălțime, se aruncă cu sulița, se aleargă pe pistă, se joacă volei și baschet. Toate simultan. Aici vedem pe atleții sovietici ce se găsesc de mai mult timp în China: Romașkova, Zîbina, Krivonosov, Scerbakov etc. Alături de sală, în aer liber, se găsește o pistă de atletism de 300 metri, un teren pentru aruncarea ciocanului etc.

Am cunoscut și orașul Canton. In mijlocul fluviului care străbate orașul se găsește o insulă, amenajată pentru sportivii din U.R.S.S., China și democrațiile populare, care vor participa la Olimpiada de la Melbourne. Pe insulă, ascultăm toate explicațiile care ni se dau. Insula este compusă din două părți: o parte de 15.000 m.p. unde se găsesc deja 17 clădiri care au fost amenajate pentru cazarea sportivilor și unde s-au mai construit încă 4 clădiri și, o altă parte, de 73.000 m.p. unde se construiesc 2 stadioane pentru atletism, 5 terenuri de baschet, 5 de volei, 2 de tenis, un teren pentru aruncări, un bazin de înot de 50x20 metri, iar altul pentru sărituri cu o trambulină de 10 metri, o bază nautică spre fluviu, o sală acoperită pentru volei și baschet de 56x36 metri, încă 2 clădiri cu 3 etaje pentru cazare, un restaurant, un club etc., unde pot fi cazați 500 sportivi.

La Canton am jucat cu echipa Institutului de cultură fizică din sudul Chinei și cu reprezentativa armatei. Primul joc s-a desfășurat în deschidere la un meci de fotbal între echipele din Canton și Hankon, în fața a peste 40.000 de spectatori. Ni s-a făcut o primire entuziastă din partea spectatorilor. Intr-un colț al stadionului a răsunat în limba chineză cîntecul nostru „Răsună Valea", în altă parte imnul F.M.T.D.

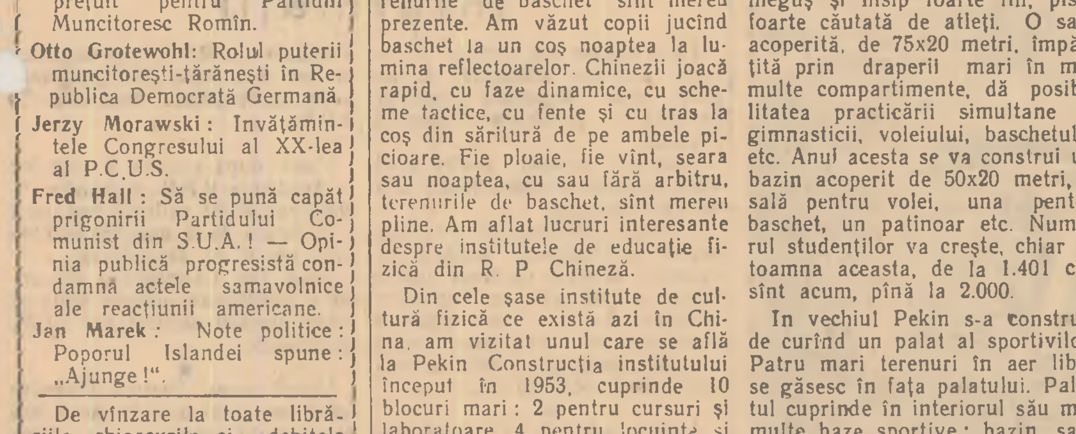
Cu prilejul turneului echipei noastre în China am revăzut numeroși prieteni care ne vizitaseră țara și care ne-au vorbit cu multă bucurie de frumoasa noastră patrie, de Valea Prahovei și lacurile Bucureștiului, de Poiana Stalin, aducîndu-și cu plăcere aminte de clipele petrecute la noi.

Noi am admirat în marea Chină populară entuziasmul cu care poporul construiește viața nouă, socialistă.

O forță activă în construirea vieții noi în Republica Populară Chineză o constituie tineretul, care se manifestă cu hotărîre în toate sectoarele vieții sociale, în artă și literatură, pe marile șantiere ale socialismului, în sport. Tînăra generație sportivă pornește cu pași mari pe drumul creșterii continue a măiestriei sportive, participînd de la an la an, cu tot mai mult succes, în marile competiții internaționale. Vorbind despre voleibal, cred că o selecționată reprezentativă a R. P. Chineze va cuceri un loc de frunte la campionatul mondial de volei care se va desfășura în acest an la Paris. Jocul tinerilor voleibaliști chinezi, întrunește calități deosebite: rapiditate, viteză de reacție, suplețe, detentă, trecerea din apărare în atac executîndu-se extrem de rapid. Se adaugă la toate acestea un spirit exemplar de luptă, care va duce la mari succese echipa reprezentativă a R.P. Chineze.

Am scris aceste rînduri pline de admirație față de munca, cultura, și arta chineză aflîndu-mă la mii de kilometri de marea Chină populară, unde un popor harnic își construiește o viață fericită.

ION TANASESCU
jucător de volei în echipa reprezentativă a R.P.R.

Delegația voleibaliștilor romîni vizitînd stadionul Cian-Ua, cel mai mare stadion din Șanhai

Cu privire la producerea și folosirea semințel hibride de porumb

De cîteva zile s-a înapoiat din Uniunea Sovietică delegația de oameni de știință specialiști în cultura porumbului care a participat la consfătuirea unională pentru producerea și folosirea de sămînță hibridă de porumb. Consfătuirea a avut loc la Dniepropietrovsk între 28 și 31 martie.

Prof. ing. N. Giosan, conducătorul delegației, a avut o convorbire cu un redactor al Agenției Romîne de Presă „Agerpres". Vorbind despre scopul și importanța consfătuirii unionale, prof. ing. N. Giosan a subliniat că în cadrul consfătuirii au fost discutate problemele privind traducerea în viață a sarcinilor ce decurg din hotărîrile P.C.U.S. și guvernului Uniunii Sovietice în legătură cu producerea și folosirea semînței hibride de porumb în sovhozuri și colhozuri.

Referindu-se la învățămintele desprinse în cadrul consfătuirii prof. ing. N. Giosan a arătat că ele au o importanță deosebită pentru țara noastră care dispune de condiții naturale foarte prielnice și de largi posibilități pentru dezvoltarea culturii porumbului, folosirea hibrizilor de porumb și obținerea de producții mereu sporite. Aplicarea în mod creator a experienței Uniunii Sovietice și a altor țări unde cultura porumbului ocupă suprafețe întinse, precum și a unităților fruntașe din țara noastră în producerea și folosirea semînței hibride de porumb, în ameliorarea soiurilor și agrotehnica rațională, constituie o garanție că în acest an se vor obține producții mari de porumb.

Cercetările în domeniul culturii porumbului trebuie și mai mult dezvoltate în țara noastră. Trebuie să creăm linii noi autofecundate și hibrizi, trebuie să studiem agrotehnica diferențiată a culturii porumbului pe zone naturale de producție.

Participarea delegației țării noastre la consfătuirea de la Dniepropietrovsk, ca și a delegațiilor din țările de democrație populară, a constituit o expresie a colaborării frățești a țărilor lagărului socialist, o expresie a ajutorului din partea Uniunii Sovietice pentru dezvoltarea economiei altor țări, în scopul îmbunătățirii continue a nivelului de trai al populației.

După orele de clasă, aplicațiile practice făcute de elevi în diferite cercuri de specialitate, au darul de a întregi, de a fixa cunoștințele predate de către profesori.

Iată în fotografie un aspect de la cercul de telecomunicații de la Palatul Pionierilor din București unde elevii învață să mînuiască teleimprimatoarele.

Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii

Oameni de concepţii diferite, o singură opinie:

NECESITATEA DEZARMĂRII

STOCKHOLM 6 (Agerpres). — Trimisul special al „Agerpres" transmite: Şedinţa din dimineaţa zilei de 6 aprilie a Consiliului Mondial al Păcii s-a deschis sub preşedinţia profesorului **Leopold Infeld** (Polonia).

H. Brandweiner, profesor de drept internaţional (Austria), care a luat primul cuvîntul, a vorbit despre problema neutralităţii. El a arătat că neutralitatea Austriei capătă o mare însemnătate pentru menţinerea păcii în Europa, deoarece Austria este a doua ţară din Europa centrală, după Elveţia, care a devenit neutră.

Citind pasaje din mai multe documente şi rezoluţii care arată că Consiliul european aprobă politica N.A.T.O. şi că acest Consiliu nu este o organizaţie nemilitară aşa cum este prezentat, Brandweiner a spus că hotărîrea guvernului austriac de a adera la acest Consiliu contravine obligaţiei sale de a menţine neutralitatea Austriei.

Preotul **Gruber** (Republica Democrată Germană) şi-a consacrat cuvîntarea problemei dezarmării. Această problemă, a spus el, are însemnătate deosebită pentru germani.

Scriitorul polonez **Iaroslaw Iwaszkiewicz** a subliniat că în actuala situaţie a slăbirii încordării internaţionale nu există considerente politice sau economice care să poată justifica cursa înarmărilor.

Deputatul francez **Dreyfuss-Schmidt** a citat declaraţia preşedintelui Consiliului de Miniştri al Franţei, Guy Mollet. Aceasta arată, a spus vorbitorul, că năzuinţa popoarelor spre pace îşi găseşte în sfîrşit expresia în cuvîntările unor oameni de stat ai ţărilor occidentale.

Monica Felton (Anglia) a vorbit despre entuziasmul cu care poporul englez se pregăteşte să întîmpine sosirea în Anglia a lui N. A. Bulganin şi N. S. Hruşciov. Ea a subliniat că popoarele lumii îşi pun mari speranţe în rezultatele tratativelor care se vor desfăşura la Londra.

Apoi a luat cuvîntul **I. Ehrenburg** care a spus:

Cu şase ani în urmă în acest oraş minunat şi paşnic noi am condamnat arma atomică, şi noi nu vom renunţa niciodată la punctul nostru de vedere. Atitudinea noastră faţă de arma de exterminare în masă este determinată de înalte principii umanitare. Desigur, fiecare dintre noi are convingeri politice proprii şi noi putem aprecia în chip diferit un eveniment sau altul. Noi sîntem însă uniţi în năzuinţa comună de a obţine colaborarea paşnică între toate statele. Tocmai de aceea am fost şi rămînem adepţii dezarmării, fără a ne gîndi dacă de pe urma reducerii armamentului clasic vor cîştiga sau vor pierde Statele Unite sau Uniunea Sovietică. Tocmai de aceea noi am cerut şi continuăm să cerem interzicerea armei nucleare fără a cîntări în avantajul cărei părţi este această interzicere. Noi sîntem convinşi că în reducerea armamentelor sînt interesate toate popoarele, că interzicerea armei nucleare corespunde cerinţelor întregii omeniri.

Nu putem discuta aici, a spus în continuare Ehrenburg dacă trebuie reduse armatele Uniunii Sovietice şi Statelor Unite la un milion şi jumătate cum propune Uniunea Sovietică sau la 2.500.000 cum vor americanii. Această problemă nu este de competenţa noastră şi ca partizani ai păcii noi putem spune doar că cu cît în lume vor rămîne mai puţini soldaţi cu atît mai multă linişte vor avea toate popoarele.

Noi trebuie să chemăm opinia publică din toate ţările să sprijine năzuinţa spre un acord şi să lupte împotriva încercărilor, indiferent din partea cui ar porni ele, de a amîna rezolvarea acestei probleme care este una dintre cele mai importante.

Reprezentantul Islandei **S. E. Thorvaldsen** a comunicat că cu cîteva zile în urmă majoritatea parlamentului Islandei a adoptat hotărîrea cu privire la evacuarea trupelor americane de pe teritoriul Islandei. Ea a exprimat speranţa că Consiliul Mondial al Păcii va sprijini poporul islandez în această acţiune care are o mare însemnătate pentru viitorul ţării.

Profesorul **Nadjakov**, vicepreşedinte al Academiei de Ştiinţe a Bulgariei a vorbit despre îmbunătăţirea relaţiilor Bulgariei cu Iugoslavia şi Grecia precum şi despre măsurile luate de guvernul bulgar în vederea îmbunătăţirii relaţiilor cu Turcia. Sîntem convinşi, a spus vorbitorul, că relaţiile de bună vecinătate sînt necesare tuturor popoarelor balcanice pentru menţinerea şi întărirea păcii în această regiune.

I. Knobloch, secretarul general al Organizaţiei Internaţionale a Ziariştilor (Cehoslovacia) s-a oprit asupra sarcinilor ziariştilor şi a condamnat pe acei dintre ei care prin articolele lor mai încearcă să alimenteze încordarea internaţională.

Apoi s-a dat cuvîntul lui **Mc Quire**, secretar general al Organizaţiei creştine „Fellowship of reconciliation" (Anglia) care asistă la sesiune în calitate de invitat. Vorbitorul a cerut să se treacă de la discuţiile despre dezarmare la acţiuni. El a propus de asemenea ca reprezentanţii bisericilor creştine din ţările occidentale să se întîlnească cu reprezentanţii bisericii moscovite pentru discutarea problemei cu privire la lupta împotriva primejdiei războiului.

Cu aceasta şedinţa de dimineaţă a luat sfîrşit.

Lucrările sesiunii vor continua pe comisii începînd din dimineaţa zilei de 7 aprilie.

Vizita lui A. I. Mikoian în R. P. Chineză

PEKIN 6 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 6 aprilie a sosit la Uhan (R.P. Chineză) în drum spre Pekin, A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi persoanele care îl însoţesc.

La Uhan, A. I. Mikoian a vizitat şantierul marelui pod etajat de cale ferată şi de şosea de peste fluviul Ianţzî, la construcţia căruia îşi dau concursul specialişti sovietici.

La 6 aprilie A. I. Mikoian a plecat cu avionul spre Pekin.

In aceeaşi zi A. I. Mikoian, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi persoanele care îl însoţesc au sosit la Pekin.

Pe aeroportul din Pekin, pavoazat cu drapelele de stat ale U.R.S.S. şi R.P. Chineze, oaspeţii au fost întîmpinaţi de Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, Şen Ţziun-ju, Go Mo-jo, vicepreşedinţi ai Comitetului permanent al Adunării reprezentanţilor populari din întreaga China, Pîn Cijen, vicepreşedinte al Comitetului permanent al Adunării reprezentanţilor populari din întreaga China şi preşedinte al Comitetului popular din Pekin şi de alte personalităţi oficiale. La aeroport au fost de faţă de asemenea membrii ambasadei sovietice în frunte cu P. F. Iudin, ambasadorul U.R.S.S. în R.P. Chineză, precum şi reprezentanţi ai altor ambasade şi legaţii, ziarişti chinezi şi străini.

Pionieri chinezi şi copii ai funcţionarilor ambasadei sovietice au oferit lui A. I. Mikoian şi persoanelor care îl însoţesc buchete de flori.

După interviul lui Guy Mollet

Nemulţumirea guvernului de la Bonn

BONN 6 (Agerpres). — La 5 aprilie, Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Federale Germane a dat publicităţii un comunicat care — după cum relatează corespondentul de la Bonn al agenţiei Reuter — exprimă nemulţumirea cercurilor oficiale din Germania occidentală faţă de recentele declaraţii făcute de primul ministru francez Guy Mollet în cadrul interviului acordat revistei americane „U. S. News and World Report".

In comunicat se subliniază că la Bonn „a produs surpriză şi a provocat critici" afirmaţia lui Mollet că guvernul francez consideră problema dezarmării ca fiind prima chestiune ce ar trebui discutată în vederea realizării unei destinderi în relaţiile internaţionale. În comunicatul Ministerului de Externe se precizează că „guvernul federal va arăta limpede că nu împărtăşeşte această poziţie a guvernului francez".

Noutăţi despre tineretul lumii

Sosirea la Moscova a unei delegaţii a tineretului iugoslav

Răspunzînd invitaţiei C.C. al U.T.C.L. din U.R.S.S., la 4 aprilie a sosit în Uniunea Sovietică o delegaţie a tineretului iugoslav alcătuită din: Miko Tripalo, secretar al Comitetului Central al „Tineretului Popular Iugoslav" conducătorul delegaţiei, Miloiko Drulovici, preşedintele Uniunii Studenţilor din Iugoslavia, Budo Şoşkovici, membru în Prezidiul C. C. al Tineretului Popular Iugoslav, directorul ziarului „Omladina", Sonia Mirici, membru în Prezidiul C. C. al Tineretului Popular Croat, Zdravo Vukovici, preşedintele C.C. al Tineretului Popular din Serbia, Kosara Pavlovici, activistă a secţiei internaţionale a C.C. al Tineretului Popular Iugoslav.

La aeroport delegaţia tineretului iugoslav a fost întîmpinată de: A. N. Şelepin, V. E. Semiceastnii, secretari ai C.C. al U.T.C.L. din U.R.S.S., S. K. Romanovski, preşedintele Comitetului antifascist al tineretului sovietic, M. I. Haldeev, M. F. Davidov, secretari ai Comitetului din Moscova şi Comitetului orăşenesc Moscova al U.T.C.L. din U.R.S.S.

Congresul Uniunii Naţionale a Studenţilor Francezi

La 5 aprilie s-a deschis la Strasburg cel de al 45-lea congres al Uniunii Naţionale a Studenţilor Francezi. La lucrările Congresului iau parte 200 de delegaţi reprezentînd 17 asociaţii studenţeşti din Franţa. Congresul va discuta o serie de probleme legate de lupta pentru apărarea revendicărilor studenţeşti şi de colaborarea dintre studenţii din întreaga lume. La Congres iau parte, în calitate de oaspeţi, reprezentanţi ai organizaţiilor studenţeşti din Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Republica Populară Romînă, Italia, Republica Federală Germană şi din alte ţări.

Sîntem pentru dezvoltarea continuă a relaţiilor dintre ţările noastre

LONDRA 6 (Agerpres). — TASS transmite:

In cadrul unei conferinţe de presă, organizată în ziua de 5 aprilie de delegaţia energeticienilor sovietici la Londra, G. M. Malenkov, conducătorul delegaţiei, a făcut o declaraţie în care a arătat:

„Din prima zi a vizitei noastre în Anglia sîntem înconjuraţi de o atmosferă de ospitalitate. Nu vom ascunde faptul că sentimentele de simpatie faţă de oamenii sovietici ne sînt plăcute; considerăm că aceste sentimente se referă la patria noastră iubită, la Uniunea Sovietică".

„Se poate spune că sarcina care a stat în faţa noastră a fost rezolvată cu un succes deplin. Am avut posibilitatea să vizităm centrale electrice, substaţii şi cîteva uzine producătoare de utilaj energetic, să luăm cunoştinţă de centrul atomic din Harwell şi de centrala atomo-electrică care se construieşte la Calder-Hall".

Declaraţia făcută de G. M. Malenkov la Londra

„Toate zilele şederii noastre în Marea Britanie şi vizitele pe care le-am făcut în multe întreprinderi au decurs într-o atmosferă de prietenie, a subliniat G. M. Malenkov. Cred că se poate susţine pe bună dreptate că noi, energeticienii sovietici, am cîştigat mulţi prieteni în Anglia şi Scoţia şi am devenit la rîndul nostru prietenii multor colegi britanici".

„In timpul călătoriei prin ţara dvs., întîlnindu-ne cu oameni politici şi fruntaşi ai vieţii sociale, cu numeroşi reprezentanţi ai cercurilor de afaceri, stînd de vorbă cu poporul englez am avut posibilitatea să ne convingem încă odată că în actuala situaţie internaţională este deosebit de important să nu se permită abaterea atenţiei oamenilor în direcţia problemelor care ne dezbină. Din experienţa vizitei noastre în Anglia vedem cît de important şi dificil este să ai grijă de faptul ca atenţia să fie îndreptată spre întărirea a tot ce uneşte ţările noastre, popoarele noastre, în cauza nobilă a asigurării unei păci şi securităţi generale.

Dvs. ştiţi, că noi, oamenii sovietici, luptăm ferm şi hotărît pentru pace şi împotriva războiului şi considerăm că războiul nu este o inevitabilitate fatală.

Sîntem pentru o apropiere cît se poate de strînsă cu poporul englez, pentru dezvoltarea continuă a relaţiilor bune şi prieteneşti între ţările noastre".

In cadrul conferinţei de presă G. M. Malenkov şi membrii delegaţiei au răspuns la numeroase întrebări ale corespondenţilor englezi şi străini.

Sosirea la Moscova a delegaţiei Marii Adunări Naţionale a R. P. R.

La sosirea la Moscova delegaţia Marii Adunări Naţionale a fost salutată de A. P. Volkov.

Oamenii sovietici a spus A. P. Volkov, urmăresc cu mare atenţie succesele gloriosului popor romîn în construirea socialismului în ţara dvs. Poporul sovietic se bucură sincer de avîntul neîntrerupt al economiei naţionale şi culturii Romîniei, de întărirea prestigiului ei internaţional. Prietenia frăţească dintre popoarele romîn şi sovietic creşte şi se întăreşte în lupta comună pentru consolidarea păcii în întreaga lume, în munca socialistă creatoare pentru binele popoarelor noastre. Schimbul de delegaţii parlamentare dintre Uniunea Sovietică şi Romînia va contribui la lărgirea continuă a relaţiilor de prietenie dintre ţările noastre şi la o şi mai mare întărire a prieteniei dintre popoarele romîn şi sovietic.

In răspunsul său la salutul lui A. P. Volkov, Constantin Pîrvulescu a declarat între altele:

Păşind pe pămîntul drag al Uniunii Sovietice în glorioasa capitală a primului stat socialist din lume, minunata Moscovă, permiteţi-mi în primul rînd să transmit în numele Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne şi al întregului popor romîn un cald salut frăţesc Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, populaţiei oraşului Moscova şi marelui popor sovietic — cel mai bun prieten al poporului nostru.

Este greu să exprimi în cuvinte sentimentele ce ne animă în acest moment cînd pentru prima dată avem cinstea şi fericirea de a reprezenta Marea Adunare Naţională a republicii noastre în vizita ce o facem în Uniunea Sovietică la invitaţia Sovietului Suprem.

Poporul romîn este profund recunoscător pentru marele ajutor primit din partea poporului sovietic şi statului sovietic atît în eliberare cît şi în construcţia vieţii noi, socialiste, şi în apărarea independenţei sale naţionale. Folosind din plin ajutorul Uniunii Sovietice, colaborînd îndeaproape cu toate popoarele ţărilor de democraţie populară, poporul nostru muncitor, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn construieşte cu succes Romînia nouă, socialistă.

Vizita delegaţiei noastre are loc la scurt timp după Congresul al XX-lea al P.C.U.S. ale cărui lucrări şi hotărîri au o însemnătate istorică mondială şi pentru a căror înfăptuire luptă plin de avînt eroicul popor sovietic. Fiecare victorie nouă a poporului sovietic în construirea comunismului este considerată de poporul nostru muncitor ca propria sa victorie întrucît aceasta asigură întărirea întregului lagăr al păcii şi socialismului din care face parte şi poporul nostru şi de care se simte ataşat cu credinţă nestrămutată în victoria cauzei comune.

Considerăm că vizita noastră în Uniunea Sovietică, bastionul păcii şi prieteniei între popoare, va contribui la întărirea colaborării strînse, frăţeşti multilaterale între Uniunea Sovietică şi Republica Populară Romînă, va constitui un aport la întărirea lagărului nostru socialist şi va sluji cauzei nobile a păcii şi prieteniei între popoare, cauzei noastre comune.

CULTURĂ FIZICĂ şi sport

Consfătuire organizată la redacţia ziarului nostru cu juniorii participanţi la turneul F. I. F. A.

CÎŞTIGĂTORII SERIEI A II-a

Joi după amiază a avut loc la redacţia ziarului nostru o consfătuire la care au participat tineri fotbalişti romîni care ne-au reprezentat ţara la turneul F.I.F.A. de la Budapesta. Din discuţii s-au putut desprinde o seamă de amănunte şi concluzii interesante în legătură cu comportarea juniorilor noştri la Budapesta.

Părerea unanimă a fost că echipele de juniori care s-au întîlnit recent în cadrul turneului F.I.F.A. s-au prezentat mai bine pregătite faţă de ediţiile precedente ale competiţiei.

„La Budapesta s-a atins chiar un nivel al jocurilor de seniori — ne-a declarat antrenorul A. Botescu. Orientarea tactică a majorităţii echipelor în spre jocul ofensiv, fără a se neglija fireşte un joc bun de apărare a făcut ca întîlnirile să fie foarte spectaculoase. Trebuie remarcat că aproape toate echipele au luptat ca să devină cap de serie. Aceasta a dat naştere la dispute dinamice, în care sentimentul patriotic al fiecărui junior a avut un rol primordial."

Turneul juniorilor de la Budapesta nu a însemnat numai o bună propagandă pentru jocul cu balonul rotund. El a fost şi un bun prilej pentru ca tinerii sportivi din diferite ţări ale Europei să se cunoască mai bine, să se împrietenească, să schimbe păreri în vederea activităţii lor viitoare.

„Sarcina noastră nu a fost deloc uşoară — remarca mijlocaşul Jenei. In seria noastră figurau echipe cu o reputaţie internaţională cunoscută. Noi am considerat reprezentativa Iugoslaviei a fi cea mai puternică din seria a II-a. Echipa noastră a aşteptat întîlnirea cu juniorii iugoslavi cu multă emoţie, mai cu seamă că meciul cu ei a fost primul nostru joc în cadrul turneului F.I.F.A."

„La Budapesta am văzut multe lucruri interesante — ne-a spus fundaşul Schweilinger. Am asistat la multe jocuri în care au evoluat tineri foarte talentaţi din R. F. Germană, Ungaria, Belgia, Franţa, Iugoslavia şi din alte ţări. M-a impresionat în mod deosebit jocul bărbătesc dar purtat în limitele regulamentului. Deseori s-a folosit jocul cu corpul, din care cu am tras multe învăţăminte. Mulţi juniori din Ungaria, Franţa, Belgia şi din alte ţări au o bună detentă în sărituri, un joc de cap eficace. S-au marcat multe puncte direct din lovituri de colţ. Iată învăţăminte pe care noi trebuie să le valorificăm."

Din părerile exprimate de tinerii fotbalişti care ne-au vizitat redacţia, a reieşit că succesul juniorilor noştri obţinut la Budapesta se datoreşte în primul rînd temeinicei pregătiri, pe baze ştiinţifice, a echipei reprezentative. Antrenamentele cu efort maxim, la o temperatură scăzută, pe timp de ploaie, lapoviţă au călit echipa, au pregătit-o din punct de vedere fizic. Pe de altă parte, s-a acordat atenţia cuvenită elementului tehnic al jocului. „Echipa noastră cu cît se apropia de „finiş", — remarca tînărul jucător Motroc — mergea din ce în ce mai bine. Abia după primul meci noi am început să „ne încălzim", în timp ce alte echipe dădeau semne vădite de oboseală."

„Pe terenurile de fotbal din Capitala Ungariei prietene s-au întîlnit diferite concepţii de joc, fiecare interesantă în felul ei, observa antrenorul Botescu. Trebuie să remarcăm ca un lucru pozitiv faptul că jucătorii noştri folosesc pasele în diagonală şi în adîncime, pe cînd fotbaliştii din unele ţări occidentale folosesc pase lungi. La ei merge mingea şi jucătorul stă. La noi merge mingea dar merge şi jucătorul. Din acest punct de vedere socotesc că fotbalul nostru are o orientare bună. In ceea ce priveşte jocul cu corpul pentru protejarea balonului, juniorii noştri au fost mai slab pregătiţi. De asemenea trebuie să lucrăm foarte intens pentru îmbunătăţirea jocului cu capul. Noi nu folosim lovitura cu capul ca o armă eficace, aşa cum fac jucătorii din Franţa, Ungaria, Belgia.

Aceste observaţii constituie desigur teme de lucru pentru jucătorii noştri".

Turneul F.I.F.A. de la Budapesta a fost bogat în concluzii şi învăţăminte. Juniorii noştri pe lîngă faptul că au căpătat o experienţă preţioasă din jocurile pe care le-au susţinut au urmărit şi jocuri ale altor echipe reprezentative valoroase. Iată deci cît este de folositor ca tinerii fotbalişti să participe la cît mai multe jocuri internaţionale cu echipe puternice. Din păcate, în acest an, C.C.F.S. a perfectat doar puţine meciuri internaţionale ale juniorilor noştri şi chiar participarea lor la turneul F.I.F.A. era să fie periclitată datorită înscrierii tardive.

Tinerii din ţara noastră urmăresc cu atenţie şi se interesează îndeaproape de comportarea celor mai buni juniori ai ţării. Printr-o muncă temeinică, perseverentă pentru a-şi ridica măiestria, tinerii noştri fotbalişti pot răsplăti dragostea cu care sînt înconjuraţi.

Succesele R. P. R. la Tîrgul de la Leipzig

Ing. Gh. Andreescu

Consilier în Ministerul Comerţului Exterior

Nu în urmă cu multă vreme a avut loc la Leipzig închiderea tradiţionalului tîrg internaţional de primăvară. Participarea unui număr de 40 de ţări cu pavilioane şi standuri — respectiv 9.500 expozanţi — a dat o amploare deosebită expoziţiei, prilejuind totodată o manifestare a necesităţilor de schimb între est şi vest.

Prezenţa ţării noastre la acest tîrg de un înalt nivel tehnic alături de ţări industriale cu o veche tradiţie a însemnat un strălucit examen în ce priveşte roadele industrializării noastre socialiste. Exponatele pavilionului romînesc au oglindit în mod elocvent procesul de dezvoltare al economiei ţării noastre, roadele politicii de industrializare pe care a urmat-o R.P. Romînă în anii primului cincinal. Ţara noastră s-a prezentat în mod masiv cu maşini şi utilaje, produse ale industriei noastre grele. Au fost expuse utilaje petrolifere şi miniere, tractoare şi maşini agricole, maşini-unelte, utilaj şi aparataj electrotehnic, material rulant etc. Erau de asemenea prezente şi celelalte sectoare ale economiei noastre, industria chimică, petroliferă, forestieră, materiale de construcţie, textilă, alimentară etc. Marea bogăţie de exponate, prezentate într-un cadru sugestiv şi cu o grafică aleasă a atras în mod deosebit atenţia miilor de vizitatori.

Centrul de atracţie al expoziţiei l-a prezentat sonda în funcţiune, instalaţia de foraj pentru adîncimi de 3200 m. — realizată de colectivul uzinelor 1 Mai — Ploeşti.

Ziarele din R. D. Germană şi Germania occidentală au publicat în paginile lor nenumărate articole şi fotografii despre pavilionul nostru. Sub titlul: „Un gigant de oţel lucrează în expoziţie", ziarul Leipziger Volkszeitung scria de pildă, la 4 martie:

„Cel mai remarcabil exponat al R.P.R. şi în acelaşi timp al întregii expoziţii este instalaţia de foraj..."

Presa din R. D. Germană a elogiat eroismul şi dîrzenia monteurilor turlei care într-un timp record pe un ger aspru au reuşit să monteze sonda înaltă de 43 metri.

Coloane întregi au consacrat ziarele „Deutschland Vorwärts" produselor noastre petrolifere, „Wirtschaft Berlin" produselor industriei noastre constructoare de maşini, textile şi chimicale: „Tribüne Berlin" maşinilor noastre unelte şi locomotivelor romîneşti, „National Zeitung" cărţilor romîneşti etc., etc.

Alte publicaţii, ca de pildă „West-Ost Handel" din Nürnberg au scos numere speciale cu ocazia tîrgului. Numeroase pagini ale ziarelor erau consacrate dezvoltării economiei şi a comerţului nostru exterior.

Luînd cunoştinţă de noile posibilităţi de schimburi comerciale ale R.P.R. ca ţară exportatoare şi importatoare de maşini, ziarele scot în evidenţă aceste perspective. Ziarul „Berliner Zeitung" vorbeşte despre Romînia ca despre „un partener de afaceri multilateral", iar ziarul „Märkische Union" din Potsdam îşi intitulează o corespondenţă de la tîrg „Tranzacţii bune în pavilionul romînesc", „Foarte interesaţi — spune ziarul — sînt negustorii vest-germani şi britanici în importul şi exportul de produse chimice. Un partener serios pentru această tînără ţară industrială — Romînia — este şi Republica Democrată Germană"...

Interesul manifestat de miile de vizitatori şi oameni de afaceri pentru produsele noastre este ilustrat între altele şi de faptul că un număr de 546 firme şi-au manifestat dorinţa de a intra în legături comerciale cu ţara noastră.

Delegaţi ai Indiei, Argentinei, Angliei, Franţei, Germaniei occidentale, Japoniei, Vietnamului s-au interesat în mod deosebit de expoziţia noastră făcînd declaraţii prin presă şi la radio despre produsele romîneşti.

Delegatul argentinian, ing. Pastorita şi-a manifestat într-o convorbire radiodifuzată admiraţia sa cu privire la realizările R.P.R. şi în acelaşi timp interesul de a importa din această ţară utilaj petrolifer şi industrial.

Aspect al standului cu maşini-unelte al pavilionului R. P. Romîne
Foto: RÖSSING-WINKLER (Leipzig)

Produsele petrolifere şi chimice au fost solicitate de firme din Italia şi Anglia: cheresteaua, mobila romînească de către firme din Germania occidentală, Franţa şi numeroase ţări din Orient.

Cea mai mare parte din aceste solicitări din partea oamenilor de afaceri s-au concretizat în importante tranzacţii de export şi import, încheiate de întreprinderile noastre de comerţ exterior cu firme din R. D. Germană, Germania occidentală, Anglia, Elveţia, Italia, R. P. Polonă etc.

Se pot astfel cita, tranzacţiile încheiate pentru export de instalaţii de foraj şi maşini unelte în R.D. Germană, export şi strunguri în R.F. Germană, export de mobilă în Arabia Saudită, mangal de retortă în Elveţia, hîrtie în Italia, făină de oase în Anglia etc.

Rezultatele obţinute la Leipzig sînt o chezăşie pentru viitoarele noastre succese şi în acelaşi timp ele reprezintă contribuţia noastră la promovarea politicii de dezvoltare a schimburilor între est şi vest, pentru continua destindere a încordării internaţionale.

Informaţii

La 5 aprilie s-a semnat la Tirana Acordul comercial şi de plăţi între Republica Populară Romînă şi Republica Populară Albania.

Acordul, semnat pentru anul 1956, prevede schimbul mărit faţă de anul anterior.

Pe baza documentelor semnate, Republica Populară Albania va exporta: minereu de crom, cupru, citrice, măsline etc., iar Republica Populară Romînă va exporta: material industrial, produse de petrol, diferite produse chimice, material de construcţie etc.

★

Academia R.P.R., Ministerul Sănătăţii şi Societatea Ştiinţelor Medicale din R.P.R. vor organiza în luna noiembrie 1956 Congresul naţional de ştiinţe medicale din R.P.R.

★

Vineri după-amiază, a avut loc la Academia R.P.R. o şedinţă comemorativă cu prilejul împlinirii a 75 de ani de la moartea scriitorului rus F. M. Dostoievski.

Acad. Gh. Călinescu a prezentat o comunicare despre viaţa şi opera marelui scriitor rus F. M. Dostoievski.

★

Vineri seara, Teatrul Tineretului a prezentat a treia premieră din această stagiune cu piesa „Cadavrul viu" de Lev Tolstoi.

Spectacolele de azi

Patria, I. C. Frimu, Vasile Roaită, Al. Sahia, Mioriţa: Ciocîrlia şi Ilie în luna de miere; *Magheru, Lumina Volga:* Cei doi; *Republica, Bucureşti, Înfrăţirea între popoare, Libertăţii:* Nufărul roşu, Tortul de ciocolată şi Păţania vulpoiului; *Filimon Sîrbu, Elena Pavel, Arta:* Orele speranţei; *Maxim Gorki, Timpuri Noi:* Prietenia marilor popoare; *Central:* Suflete împietrite; *Victoria:* Seară de petrecere; *Al. Popov, Donca Simo, 1 Mai:* Serenada străzii; *8 Martie, 23 August:* Bel Ami; *Griviţa:* Poveste neterminată; *Cultural, Gh. Coşbuc:* Reprezentaţie de gală; *Unirea:* Rio Escondido; *C. David:* Domnişoara de Scuderi; *Flacăra, N. Bălcescu:* Sfîrşitul unei cariere; *T. Vladimirescu:* O călătorie în epoca preistorică; *Munca:* Furtuna Echinocţiului; *Carpaţi:* La marginea oraşului; *Moşilor:* Trei starturi; *Ilie Pintilie:* Giuseppe Verdi; *Popular, Boleslaw Bierut:* Tata, mama, bona şi eu; *M. Eminescu:* Fanfan la Tulippe; *8 Mai:* Star fără voie; *Rahova:* Spre ţărmuri noi; *Olga Bancic, Aurel Vlaicu:* Accidentul.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52